UNITED STATES HOLOCAUST MEMORIAL MUSEUM

Ukrainian Museum-Archives of Cleveland
Displaced Persons Camp Periodicals Collection

Item in Public Domain or an Orphan Work:

The United States Holocaust Memorial Museum Library respects the copyright and intellectual property rights associated with the materials in its collection. According to the Library's knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work--or if you know who does--please contact the USHMM Library by phone at 202-479-9717, or by email at reference@ushmm.org.

Also available via libraria.ua.

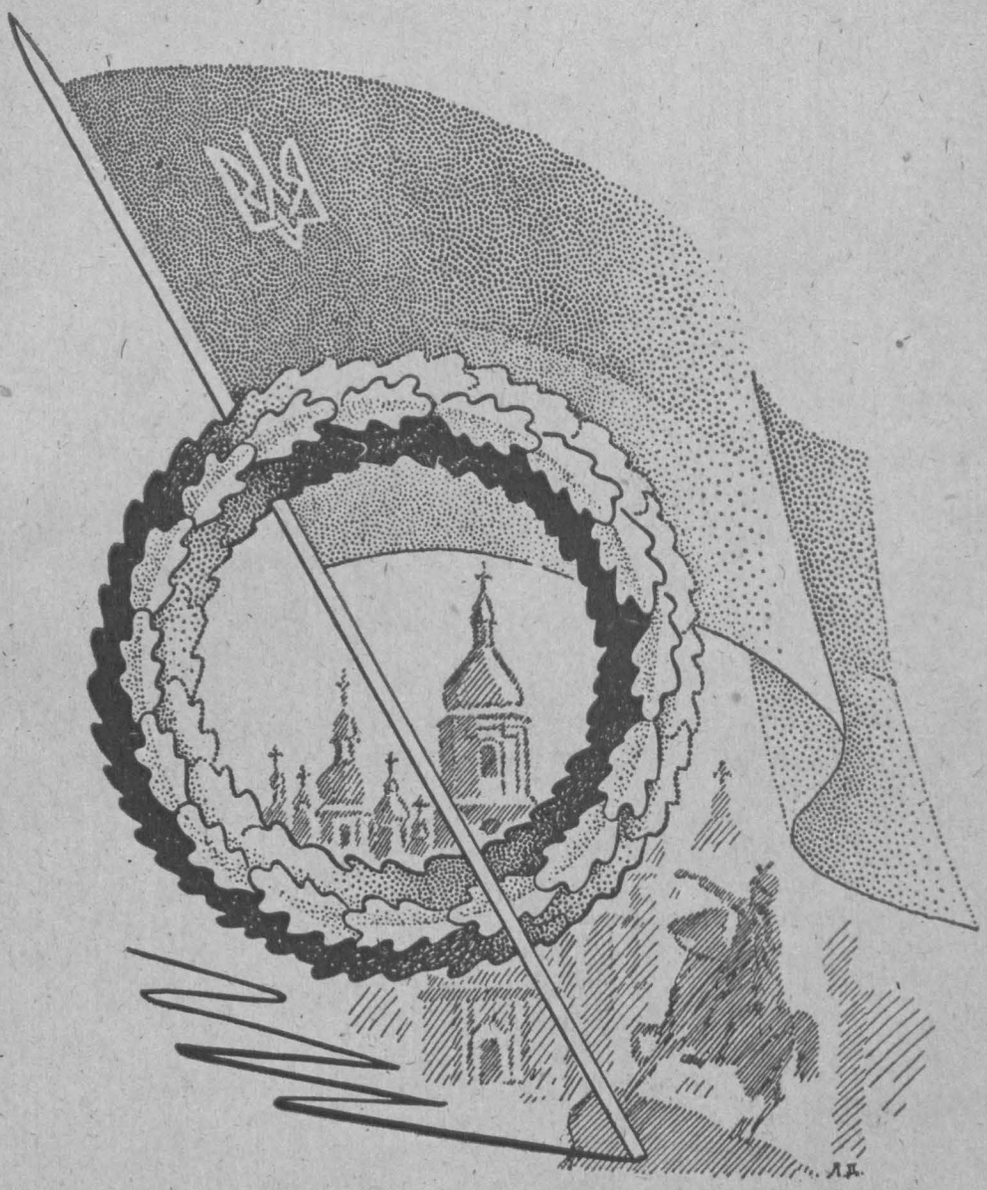

НОВЕ ЛИЦАРСТВО

ОРГАН ВСЕУКРАЇНСЬКОГО ОБ'ЄДНАННЯ МОЛОДІ

1946 ч. 1

УКРАЇНСЬКИЙ
Ч. 1196
МУЗЕЙ-АРХІВ

Б О Г О М - П Р А В Д О Ю - Ч И Н О М !

Л И Ц А Р І ,

Д У Х О В У С Т В О Р І М О Р Е В О Л Ю Ц І Ю В

Е В Р О П І !

Н О В Е

Л И Ц А Р С Т В О

О Р Г А Н

ВСЕУКРАЇНСЬКОГО ОБ"ЄДНАННЯ

М О Л О Д І

Ч. І

І 9 4 6 .

(Грудень)

Л и ц а р і ,

наука і філософія, гуманізм і мистецтво - хай стануть передумовою Великої Всеукраїнської Визвольної Революції !

... воскресає жадоба знання і освіти !

... воскресає жадоба совісти і любови !

Воскресне жадоба святого чину !

- -

Л и ц а р і ,

будемо рятувати братів, яких
обняла прірва страху,
обняла прірва зависти ,
обняла прірва насильства.

Рятуючи, не будемо гордими ! Бо від гордости до зарозумілости один крок.

Не будемо також хоріти безплідною манією великости, бо тоді революція буде для революції.

- -

Л и ц а р і ,

рятуймо світ від духової і моральної анархії !

Л е в ОРЛИГОРА.

ДУХОВИЙ ЧОЛОВІК

Духовий Чоловік є свобідний. В В висоту, в ширину літає безнастанно. Не перешкоджають йому ні гори, ні ріки, ні моря, ні пустині. Він бачить віддалене, прозирає утаєне, заглядає в минуле, проникає в майбутнє, ходить по поверхні океану, входить замкненими дверима. Очі його голубині, орлині крила, оленяча зручність, левина відвага, горлична вірність, бузькова благодарність, баранячa незлобність, бистрість соколина, журавлина бадьорість. Тіло його адамант, смарагд, сафір, яспіс, тарсіс, кришталі і анфрако. Над головою його літає сімка Боптиць : дух краси, дух віри, дух надії, дух милосердя, дух ради, дух прозріння, дух чистосердя.

Голос його це голос грому. Наглий як блискавиця, як шумлячий дух бурі.

Г. СКОВОРОДА.

В І Д О З В А

до

УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ.

Молодь Великої Нації !

Молодь Нації Праапостолів Правди і Науки !

Молодь - Сила і Краса Українського майбутнього !

Хай буде молодь молода,
молодь жертвенна,
молодь державнотворча !

Це є ми.

Це є в нас.

Це є перед нами.

Гуртуємося, браємося, міцніємо під єдиним прапором Держави Української.

Клянемося народові на вірність.

Присягаємося пролитій крові предків наших, їхнім розкиданим кісткам, що прапор піднесемо до Сонця, що ми чуємо повсякчас голос їхній, що їхня пролита кров вирує в наших молодечих серцях.

Ми готові повсякчас у смерті знайти безсмертя собі і батькам.

Ми готові повсякчас виступити проти всіх чорних сил світу.

Проти східнього демона, що роздирає затруєними пазурями святе тіло нації нашої.

Ми позбавлені волі.

Ми позбавлені слова.

Ми позбавлені права на вільне життя і вільну боротьбу.

Ніхто не позбавить нас права бути молодими.

Ніхто не примусить нас бути рабами.

Ніхто не позбавить нас права говорити найстрашнішому чортові правду ввічі.

Ніхто нас не примусить брехати !

Ніхто з наших молодих душ не викраде чести, не викраде Правди, з наших святих Душ не викраде Бога - Великого бога предків наших.

Ми знаємо : для всіх Україна - є лише Україна.

Для нас Україна - життя, молодість, Правда.

Свобода - це не анархія ! Революція - це не безбожництво! Гул безвір"я - це не революція!

Ми знаємо: світ нас ще не зрозумів.

Світ ще не знає, що ми - велика і свята Молодь Українська - родилася у закривавлених тюрмах

російсько-польських імперій, у німецьких концтаборах і шахтах, зогріта муками, розбуджена бомбами, охрещена кулями.

Ми родилися в муках, на згарищах, під час голоду ми браталися, у хвилини смерти ми клялися на вірність.

Через тортури нечуваних екзекуцій ми проносили рідний державний прапор чесним, незаплямованим, святим.

Ми прапор берегли в своїй Душі, ідучи на шибеницю, щоб ті, що залишалися живими, сміливіше розгортали його.

Ми сьогодні прагнемо, щоб один молодий брат побачив себе в обличчі другого, щоб запалали серця великою братньою любов"ю, щоб брат бачив у очах другого брата - Щирість, Правду, Любов.

Гніватися на брата - значить не любити себе, бути слабим, кволим.

Той, хто розпинає брата, а говорить , що любить Україну - бреше !

Хто бачить у братові загрозу, той боїться смерти, той б"є поклони і молиться смерті, носить у собі чинник розкладу, той - геть від молоді !

Хай в наших очах буде іскриться краса наших степів, чари неба нашого ; сила рік наших, швидкість вітрів наших.

Хто має у душі отруйні жала братньої ненависти, - хай знає, що він тче сам собі загибель.

Хто має намір на рахунок братньої крови переповнити собі тіло кровю, хай знає, що він утратив душу і між братами бродить бездушним м"ясомпотворою.

Хто знає, що він не може це жити без брехні, злоби, душевних хитрощів і підступу - хай скоріше лікується, щоб не заразити ближніх.

Будемо змагатися не на словах, не пишними фразами, а на ділі.

Перелляємо балачки в чин.

. . . . . .

Будемо визнавати всі партії, які міцно стоять на ґрунті Української Державности і борються за Всеукраїнські Ідеали.

Допомагатимемо цим державно-творчим групам у боротьбі з усіма проявами махновщини, диктаторсько-тоталітарних навичок і потягнень.

. . . . . .

Серед нас немає сьогодні східняків і західняків.

Серед нас немає сьогодні підсовєтських і підпольських.

У нас одна Віра !

Віра у велике історичне призначення України.

У нас одна Нація, одна Батьківщина, одна Правда і Мета ; один Уряд - Уряд Української Народньої Республіки !

. . . . . .

Ми - Українські революціонери-Націоналісти і виступаємо проти націоналістичного біо-шовінізму.

Ми-націоналісти, бо йде справа про фізичне збереження нашої нації, про її духове життя.

Ми-націоналісти, бо гаряча любов до нашої рідної Нації, не вимагає від нас ненависти до других.

Ми з усіма українцями для всіх українців.

Ми не будемо галасувати:

" ... до нас,до нашого світу, до цього боку барикади !! ("У.Т." - 10.листопаду, 1946).

Ми проти українців барикади будувати не будемо !! і ні до того, ні до "цього боку барикади" нікого переманювати не будемо !!

Ми кличемо не під партійну "барикаду", а під революційний прапір Української Державности, кличемо до отверезення і взаємопошани, кличемо молодь Соборної України засипати навіки Збруч.

Не будувати на цій нещасній річці барикад !

Які партійні лідери хочуть мати такі барикади ?! Во ім"я чого ?! Чиїми руками ?!

. . . . . .

Ми є демократи, і це так само добре, як і націоналісти.

Ми змагаємося і будемо змагатися за демократичні свободи.

... Бути демократом-значить бути людиною освіченою, культурною, чемною, людяною, чуйною до потреб і запитів душі.

Значить словом і ділом творити добро для Батьківщини.

Бути людиною з диктаторськими звичками - значить обнятися з дикунськими методами : кулаком роз"яснювати, випускаючи кров з жил брата, переконувати, зв"язаного примушувати. Зачить бути слабим. Стояти на трухлявім щаблі низького інтелектуального рівня.

.....

Могутня зброя, підкріплена Великою ідеологією, - є запорукою могутности Держави і щастя нації!

Проти нової Української Демократії не встоїть кінець-кінцем жодна диктатура !

Ми-молодь , це знаємо.

Об"єднавшися, будемо вчитися і вчитися розуміти світ, його характер, його мудрість, щоб світ зрозумів нас.

Вивчаючи світову філософію, будемо її підсилювати своєю національною мудрістю.

Поставимо над Европою слово .

Мудре слово Душі народу нашого.

Хай Европа читає його.

Будемо спільно з батьками боротися за Думку Европи. За Думку народів, поневолених Москвою. За Думку у світі неминучого відродження Української Державности.

Така Думка хай проросте і зміцніє в усіх націях світу.

Будемо боротися за мир в Европі під кличем: "Україна - чи війна за війною".

Молоде ! Многожертвенна Українська молоде ! Зрозумій, які великі завдання стоять перед тобою.

. . . . . .

Гуртуймося навколо Всеукраїнського Об"єднання Молоді.

Поповнюймо ряди Нового Лицарства.

.... Шукайте, молоді Уми, в об"єднанні самі себе.

... Проявляйте тут свої сили, здібності, таланти !

... Сперечайтесь, критикуйте, дискусуйте і доходьте істини, святої істини Душі Української !

Вільна думка, вільне переконання. Стальна духова дисципліна ; воля індивідуума - хай буде пануючим гаслом між нами !

Незалежно від партійних переконань, кожен, хто підносить понад все ідеали Української Державности - хай буде активним членом Всеукраїнського Об"єднання Молоді.

... Селянська Трудова Молоде !

В тобі втілена духова і фізична сила нації.

В тобі живуть молоді генії нації. Вони завтра дозріють для великих дій !

... Робітнича Трудова Молоде !

Ти не раз показувала в боротьбі за Державу Українську високі приклади героїзму.

Ти вписала і впишеш в книгу історії рядки виняткової вірности і жертвенности.

... Всеукраїнське Об"єднання Молоді - це рух Українського Юнацтва, що словом і ділом започатковує свою історію.

Всеукраїнське Об"єднання Молоді тепер зорганізовується для майбутнього, щоб молоді молодших, молодші наймолодших виховували для історичного завтрішнього дня.

Бути членом ВОМ"у (Всеукраїнського Об"єднання Молоді) - значить свято вірити в силу молоді, всюди і завжди бути зразком ідейности, хоробрости і правдивости.

Хай живе Націоналістична і згуртована, Революційно-Демократична Українська Молодь !

Хай живе у віках слава наших дідів, підкріплена героїчною молоддю !

Хай живе молодий дух - Українського Юнацтва - Нове Лицарство !

ІНІЦІЯТИВНА ГРУПА УКРАЇНСЬКОЇ
МОЛОДІ.

5.УІІ.1946 .

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

ДО ЧЛЕНІВ ВСЕУКРАЇНСЬКОГО ОБ"ЄДНАННЯ МОЛОДІ

(В О М)

Молоді революціонери-націоналісти !

Сьогодні ми боремося за Думку Европи. Во ім"я свойого власного рятунку Европа мусить стати на стороні Відродження Української Народної Держави !

Мільйон Українців розійшовся по Земній Планеті з словами : "Большевизм у нас украв державу. Заганяє Українську Націю в підвали НКВД !"

Війною ранений світ хоче знайомитися з еміґрацією України.

Живемо в часи, що вирішують долю Нації Святого Тараса.

В такий момент існує розбрат еміґрації - борються між собою два політично-світоглядові рухи : демократичний і фалшиво-демократичний.

Англо-Американський світ хоче, щоб переміг на Українській Еміґрації - демократичний рух.

СССР хоче з чисто дипломатичних міркувань, щоб переміг на Українській Еміґрації фалшиво-демократичний рух.

Коли еміґраційна маса піде за фалшиво-демократами, тоді большевицька зграя голоситиме всюди, що оцінка Мануїльського і Бажана дана конференції ОЗН є справедлива.

Англо-Американський світ не хотітиме обороняти Еміґрацію України, якщо вона дасть сама зброю большевикам проти себе, не підтримавши рух своїх національних демократів.

Молоді Революціонери - Націоналісти !

Еміґрація стоїть на порозі великого перелому. Іде внутрішня боротьба за політично-світоглядове обличчя України перед світом. Станьмо на варті нації ! Не допустімо до того, щоб над еміґрацією повисла туча фалшиво демократичного режиму ! Переконаймо всіх у тому, що скільки ми не будемо бити самі себе в обличчя - ворог від того не похитнеться !

Богом-Правдою-Чином доведімо, що ми сини України !

Хай п е р е м а г а є всесвітній Демократичний Рух !

Еміґрація прямує до визволення БАТЬКІВЩИНИ з катівень СССР під прапором ЧЕСТИ,ПРАВДИ,БРАТЕРСТВА !!

Л и ц а р і, Духову створімо Революцію в Европі !

30.10.1946. Лев. ОРЛИГОРА.

" Найпотужніша тюрма на світі завалиться в тій самій секунді, коли ввесь нарід прожене страх із свойого серця.

Страх - це найгірший ворог волі "

ВОЛОДИМИР.

"Не вганяйтеся , браття, по чужині : із дум, що колишуться понад Татрами, сотворіть собі Додону знання і Олімп Народнього Мистецтва.

Ви одідичили Слово і Хист Матері Слави ! "

П. Кельнер-Гостинський.

X
X X

Хто хоче творити революцію,
хай виходить
на площу до тих, які поклялися
Віддати своє життя за революцію !

Хто боїться смерти,
той б"є поклони і молиться смерті ;
Хто має нереволюційну душу
той геть від революції !

Хто прагне революції і боїться її,
той контрреволюціонер !
Хто хоче творити революцію і
боїться революціонерів,
тікає від власних кличів,
живе лозунгами чужих минулих
революцій -
той реакціонер і опортуніст .
Лицарі,
створімо
революцію !

Революція
живе у наших серцях ;
живе у нашому мозкові .

Ми є сьогодні
Революція в собі, щоб
Завтра бути перед всіми.

Революція
европейської думки,
европейської політики
европейського світогляду -
Застане ще наших батьків.

.... такої
революції Европа вже давно не мала
... такої
революції вона не сподівається.

Хай раніше знає Европа, що таку
революцію їй судилося пережити
во ім"я власного рятунку.

Нові держави, що
завтра повстануть в Европі,
змінять психологію европейського
материка.

. . . . . .

Лицарі,
духову створімо революцію в Европі.
Так, Европу підготуємо до повстання
Европи.

Створімо революцію національну-українську.
Так підготуємо революцію всесвітню.
... Европа зрозуміє, що її спасіння у завтрашнім
проголошенні революційної боротьби
за волю поневолених,
за правду скривджених,
за державу бездержавних ;
за долю бездольних.
. . За цю Революцію наші героїчні по-
лягли попередники.

Ми стаємо на захист їх,
Ми здійснюємо їхні заповіти.

Буде
всесвітня
боротьба !

Лицарі,
ми боротимемося зі всіма чорно-дра-
конівськими силами світу, які вже

вічну тюрму бездержавним проголосили,
крзсі вирок смерти проголосили,
тріюмф зла проголосили.

... прирікають Націю на поступове
духове і фізичне омертвіння... па -
лять на повільному вогні.

Політики,
державні діячі,
які закохані в повію аґресії,
які перебувають в обіймах туберку-
льозної дипломатії, будуть виступати
проти нас,
проти Української Народньої Держави
взагалі,
проти всесвітньої культури взагалі,
проти гуманности і Правди взагалі.

Будьмо готові прийняти найстраш-
ніші удари.
На шляху націоналістичних іде-
алів, скріплених всебратерською
любов"ю і честю, будемо падати,
щоб піднестися ще вище;
будемо наступати і відступати,
щоб перейти в переможний наступ.

Лицарі,
будемо завжди користуватися
Силою Правди,
Силою огненних душ лицарських,
Силою любови лицарської,
Силою Великого Бога в душах лицарських,
Силою трижертвенного героїзму
лицарського.

Перемога (віримо, як у прихід завтрашнього дня) буде на нашій стороні.
Матимемо змогу побачити лише
потилиці людозвірів.

Лицарі,
скрізь будемо ділити світ
на два світи ;
ділити расу
на дві раси.

Перша раса :
Люди чести і совісти, правди і героїзму,
жертвенности і краси, любови і братерства.
Друга раса:
Люди бузувіри і братовбивці, кровожери і спекулянти, брехуни і лицеміри, боягузи і терористи,

Стаємо в нерівній революційній боротьбі
на захист першої раси.
Клянемося вмерти за неї.

. . . . . .

Говорю, що :
"неситий не виоре на дні моря поля,
Не скує Душі живої і Слова живого ! "

Знаю, що :
"Розкуються незабаром заковані люди,
Настане суд, заговорять і Дніпро і гори".

Вірю, що :
"Встане Україна, і розвіє тьму неволі,
Світ Правди засвітить ! "
і тому :
Кличу людей героїзму,
Кличу людей чину,
Кличу людей орлів,
Кличу людей безсмертя -
проголошуємо
Революцію другій расі.
Прагнемо, щоб друга раса піднялася духово до щабля першої раси, прийнявши її стиль життя.

Боремося, щоб Українська Нація стала передовою нацією Першої раси.

...

Перша раса принесла на всесвітній жертовник історії ще ніким у світі не підраховані жертви...

Могилами Земля покрита братерськими
Покрита Земля хрестами.
Розіп"ятий на хрестах нарід.
... Горять хрести.
... Горить Земля.
... Горять Душі.
... Горить Нарід праапостолів Правди і Науки.

Горить нарід покритий саваном смерти.

Горить і не тратить віри у здійснення Ідеалів Святого Тараса.

... Нарід перемагає дракона в часи його розпружень,
в часи,
коли він сре жах ; жахом засіває, розколисує безодню пекла...

. . . . . .

Розкорінюється перша
раса
Розкорінюється.

Лицарі,
знаємо, що представників першої раси, щораз більше народжуватиметься і серед других націй.

Якби другі нації зрозуміли нас.
Якби другі нації зрозуміли наші жадання.

. . . . . .

Нація

бунтючливого " богом посланого пангерманізму" мусить довго боротися, щоб стати в ряди першої раси.

Перед нею стоять великі труднощі взагалі.

Їхні коріння у правдавнині,

Їхні коріння у політиці грабунку.

Їхні коріння у філософії шовінізму.

Нація

Росіян, що стоїть на першому пляні, коли йде питання про те, яка держава мала і має

Найбільше у світі тюрем,

Найбільше у світі концтаборів,

Найбільше у світі голодовок -

Над питанням першої раси мусить серйозно подумати.

Росіяни люблять свій нарід , і це саме явище в Українців називають шовінізмом.

Російські ідеологи, подібно німецьким роздмухували у російській душі "післаництво"

спасати слов"ян,

спасати православ"я,

спасати " пролетарів".

Лицарі,

Від нас залежить чи на чолі першої раси

сьогодні сміло і свято заслужено виступить

Нація Володимира,

Нація Богдана,

Нація Григорія,

Нація Тараса,

Нація, що вже століттями питає у Всесвіту, чому не йдуть апостоли Правди і Науки ?

. . . . . .

апостоли полягли у нерівних боях за Правду,

забравши у землю скарби геніїв.

Скарби проявляться через нас,

Лицарі жадібні на Правду,

Лицарі жадібні на Любов,

Лицарі жадібні на Волю,

Вселюдська перлина чести лежить на Дні
Душі Української.

... Які імена можуть поставити наші
проти імен

Сковороди,
Шевченка.

Проти їхніх соняшних геніїв вони виставляють
чорних демонів-фельдфебелів східньої Европи

Петра,
Аркачева,
Валуєва,
Сталіна...
. . . . . Хруцова . . . . . .

Україна стоїть на сході Европи, як скелястий острів на розбурханім океані, об який розбиваються хвилі двох світів.

Лицарі,

Україна - Сонце Віри.
Україна - Сонце Любови.
Україна - Сонце Совісти і Правди.

. . . . . .

Німці,
Знищували Українців поляками та росіянами.
Росіяни
Знищували Українців німцями та поляками.
Поляки
Знищували Українців росіянами та німцями.

... Так творився кривавий потоп.
....Так потопали квіти Української Землі.
... Так гартувалася Велика Віра !

Перебуваючи у стані потопаючих, Українцям, доводилося одночасно, змагатися за любов між сусідами.

Сусіди з аліґаторами в душах !
Сусіди... Сусіди... Сусіди...

Світ не знає, як уміє прощати Лицарсько-Українська Душа !!

В таких умовах лише Нація-Прометей могла простягати братню руку сусідам.

Хто ?

Який нарід коли ділив подібну долю ?

Якщо такий знайдеться, то зрозуміє
Велику Душу Великої Нації.
Поділить її судьбу.
Коли такого народу не знайдеться, то Україну зрозуміють сьогодні тільки ті,
Які не окам"яніли,
Які готові розгорнути над світом
Прапори Вічної Правди ;
Прапори, під якими три століття змагаються лицарі незнаної України.
. . . . . .
Лицарі,
до нас говорить кров поляглих за нас. Козацька кров, пролита під Жовтими Водами, тече по наших жилах.
Поляглі, відходячи говорили, -
Якщо наші правнуки не будуть вірити у Воскресіння України,
не будуть вірити у Світову
Місію України - нехай не говорять, що вони живуть.
У Волі нації знайдемо собі волю.
У житті нації знайдемо собі життя.
У розквіті нації знайдемо собі радість.
У вічності нації знайдемо собі вічність.
Ті, що відмовляються принести своє молоде
життя на жертовник святої ідеї, хай
знають, що вони також гинуть за ідею...
... За ідею
гнилизни, спекуляції, омертвіння.
... гинуть, як люди
з водянистим мозком,
як люди
з безкровним серцем.
Така ідея переслідує лише тих, які бояться
смерти і тому вмерли будучи живими.
Смерть любить тих, які вірно служать їй,
які тікають тоді,
Коли за ними ніхто не женеться.
. . . . . .

Лицарі,
Нас спочатку будуть оцінювати оцінкою ворогів наших,
Лицарі,
Нас спочатку не всі зрозуміють,
Лицарі,
З нами не всі підуть !
Вони, направду, не можуть іти з нами.
Вони, направду, злякалися смерти тоді,
Коли вона проходила мимо їх - і вмерли
хоч ще й животіють -
... мруть смертю
раба, що захолонув на колінах перед паном,
коли той показав йому мотузку на
шибениці.
Той,
хто
страхається - зраджує красивому
життю !
З нами піде небагато, але найвідважніших.
В цьому -
Наша сила ;
Наша сутність ;
Наша перевага і більшість.
....Радикалів інколи переслідує сліпота,
так як і реакціонерів.
Тих, які знають і вірять у те, що вони народжені
для революції ,
... Які з погордою дивляться на смерть,
Тих кличу я.
Хочу бачити їх перед собою.
Хочу бачити у їхніх душах Нову Україну.
Хочу бачити у їхніх серцях Сонце.
Хочу бачити у них Нове Лицарство.
Хочу сказати їм, що я кинув на
карти власне життя, щоб ніколи його
не програти.
Хочу сказати, що моє життя належить не мені, -
і тому я не маю, що програвати.

Згорівши в революційній бурі, покажу приклад
Вам, Лицарі, як радісно вмирати і бачити
сто тисяч душ моїх, що молодіють у Вас.

. . . . . .

Не підуть з нами самозакохані фантас-
тиці і партійні грубіяни,
Які хочуть творити державу в тайні від народу,
Які бояться сказати (бо соромно) свої наміри
народові -
брешуть народові,
Не довіряють народові !
Бояться народу.
Не підуть з нами ті,
які не доторкаються землі,
які заснули в солодких ілюзіях,
які будують державу небес для небес.
Не підуть з нами ті,
які ніколи не були молодими.
Не підуть з нами представники
чванливого розуму,
чванливої думки,
чванливого серця,
чванливого дилетанства.
Такі з нами не підуть.
Вони про це самі знають - і в цьому також коріння нашої
сили.
Не підуть з нами політичні анархісти.
Не підуть з нами шпигуни і донощики,
що поховалися в льохах законспірованих партій,
груп, і , творячи підлу працю, проголошують
з партійних трибун :
Тільки ми,
Тільки в нас,
Тільки нами,
Тільки за нами.
Підлі підуть до підлих.
Контреволюціонери підуть до контрреволюціонерів !

Мізантропи підуть до мизантропів !
Трусість породжує терористів.
...
Поетів без власного обличчя,
без ідеологічного хребта - розшукують
партії і секти ! Вони роблять з поета під
гул партійних лозунгів, пророка з ореолом і
без ореолу, ... аби поет став їхнім зна-
рядцям ; дисциплінованим партійним лавреатом !
... аби поет став горепропа-
гандистом, і... тільки
партійним апологетом.
Демаґоґи люблять бачити в народові
слабі і розпачливі сторони.
Демаґоґи, помітивши зрілу думку в
народові, лякаються і наказують "брати
всіх за морду."
Партії з убогою думкою,
Партії з гнилою ідеологією,
Партії слабі і рознервовані, теро-
ристично-боязливі - завжди
керуються параґрафами диктатури.
Вони звертаються за допомогою до
ножів і пістолів. Прибі-
жища шукають у поліції та фінансах...
Роздмухують у масах іритацію до інших
.... не "своїх" по партії.

Лицарі,
об"явімо революцію духовій анархії !
... помістімо у свою Душу
всесвітні духові скарби,
щоб говорити голосом грому,
щоб ходити швидкістю вітру,
щоб думати мозком всесвіту,
щоб любити серцем всесердець,
щоб дивитися Сонцем на світ,
щоб Сонцем горіти,

Сонцем згоріти,
Сонцем бути !

. . . . . .

Коли всі люди стануть
зрадниками смерти,
зрадниками ночі,
зрадниками страху,
зрадниками убивців, ... тоді
буде чудо !
... вогонь Любови нашої до Прабатьківщини
не погасити. Водяні Океани її не зал-
лють !
Ми зрозуміємо,
що ми родилися під Одним Небом,
що ми родилися на Одній Землі,
що ми розігрівалися Одним Сонцем,
що ми одні діти Одної Матері,
що ми живилися Одними Грудьми,
жили з одної соски,
жили одним молоком.

. . . . . .

...тоді,
ми не будемо
шукати в болоті шляхів,
у смерти життя,
у гнилизні розквіту,
у насильстві держави,
у чужинців порятунку.
... тоді
наше історичне "Я" належатиме нам.
Україна збиратиме овочі свого геро-
їзму.
Нас зрозуміє світ.
Зрозуміють вороги і заблукані брати,
що з насильства можна побудувати
незалежну Українську Державу, але не
можна буде в ній жити,
що з багнетів, з яких стікає кров
братів, сиріт, сестер, можна побудувати

трон для вождя тої чи іншої партії,
але не можна буде на ньому всидіти...

... сьогодні ті, які зрозуміли, що насильством і обманом можна іти,
але лише назад - будуть спасенні ...

Той, хто добровільно заліз у багно і сидить у ньому, не має права хотіти бути сухим.
В болоті болото.

Лицарі,
будемо рятувати братів, яких
обняла прірва страху,
обняла прірва ненависти,
обняла прірва зависти,
обняла прірва насильства.

Рятуючи, не будемо гордими ! Бо від гордости до зарозумілости один крок.

Не будемо також хоріти безплідною манією великости, бо тоді революція буде для революції.

В наших очах мусять
іскритися краса наших степів,
іскритися чари нашого неба.
Ми мусимо уміти
біль тіл натомлених переливати в радість розбадьорену.

....

Лицарі,
наука і філософія, гуманізм і мистецтво - хай стануть передумовою Великої Всеукраїнської Визвольної Революції !!

..... воскресає жадоба знання і освіти,
..... воскресає жадоба совісти і любови.
. . . . . .

Будуть потвори, що замість допомоги - стрілятимуть у наші душі, щоб осолодити чорта у душах своїх,

щоб поклонитися демонові страху і часто переоціненому "Едо".

Хто перший стрілятиме в нас, той перший розстріляє сам себе,

Розкриє свою душу,

Розкриє свою слабість,

Ганебель підлу, рабську...

. . . . . .

Лицарі,

Пам"ятаймо лозунги наші :

- Хто загубив свою душу, немає права дбати про інші душі.
- Хто загубив свою честь, не має права дбати про честь у других.
- Хто розучився говорити правду, не має права навчати інших говорити правду.
- Хто боїться , не має права вимагати від інших героїзму.

... Дияволи вчорашні не були ангелами позавчорашніми. ..

Свобода - це не анархія.

Революція - це не безбожництво.

Гул безвір"я - це не революція !

Лицарі,

Рятуймо світ від духової і моральної анархії !

... Буде революція політична і соціяльна.

... буде революція на полі мистецтва і науки.

. . . . . .

X X X

Людина повстала і бунтується проти неправди, проти насильства,

Після злоби, суму, штовхань-втомлюється.

Хворіє на нерви... В"яне в сні песимізму і абстракцій.

....

Покутує Европа за свою не европейськість !..

Лицарі,
скажімо братам своїм :
Хто любить себе більше, як свій нарід, той
ненавидить себе.
Хто любить свою партію більше, як Україну - той ненавидить
партію.
Хто побачив волю, не побачивши вільної
України - той сліпий і веде сліпого.
Хто виступає проти свого народу, а хоче
бачити його щасливим, той трижди
проклятий собою, той родить чорта, а хоче
виростити ангела.

. . . . . .

Лицарі,
багато людей прийняли світогляд, який
невластивий - не підходить їхньому характерові -
Тому стомлені і нещасні,
Тому стали рабами ідеї чужої
Тому стали братоненависниками.
Такі проти нас можуть виступити
Хвилею образ і гніву,
Хвилею бруду і наклепу,
Хвилею провокацій і терору.

. . . . . .

... Вороги можуть покликати собі на до
помогу останні сили і можливості.
Темінь їхніх сил оперує свинцем і пером,
словом і фінансами, нахабністю і лицемірством.

....
..... знає історія знає.....

.... Вороги можуть повиривати зуби
з наших ротів, і повбивати їх у наші голови.
... Вороги можуть в нашім тілі
поробити діри і позастромлювати туди
запалені свічки...
... можуть свічки догоріти
в товщі нашого тіла розгоратися...
Не зламаємо Своєї Присяги.

Не будемо прокляті самі собою і
прапотомками.

Започаткована нами Революція
переллється у Всесвітню Маніфестацію
Нового Духа .
Вічної Правди.
Вічної Краси.
Вічної Любови.

X
X X

... Тоді Небеса прогудуть Народження Нового Дня, як Україна перестане бути Всесвітнім Бохином.

Лицарі,
наш святий гнів бистрими ріками вливається
в океан наших Душ -
... скоро Океан розіллється...
... скоро океан розгориться...

Тоді
Правда України Другим Сонцем горітиме над
Землею !

1946.

oooOooo

П О Е З І Я

„. . . . . Вставайте !

Кайдани порвіте

І вражою злою кров"ю

ВОЛЮ ОКРОПІТЕ. "

ТАРАС ШЕВЧЕНКО.

Тарас ШЕВЧЕНКО

X
X X

Мій краю прекрасний, розкішний, багатий !
Хто тебе не мучив ? Як би розказать
Про якогонебудь одного магната
Історію-правду, то перелякать
Саме б пекло можна ! А Данта старого
Полупанком нашим можна зкивувать.
І все то те лихо, все,кажуть, од Бога !
Чи вже йому любо людей мордувать ?
А надто сердешну мою Україну ! ?
Що вона зробила ? ! За що вона гине ? !
За що її діти в кайданах мовчать.

С. ЧЕРКАСЕНКО

МИ - ДЕ СОНЦЕ

Ми - де Сонце ! В океанах
Златосяйного життя
Не забудем на оманах
Молодечного буття.

Ми - де Сонце ! Не змарнуєм
Сил в низинах десь, на дні.
І, як крицю , загартуєм
Дух у соняшнім горні !

Ще не битими шляхами
До завершень ми підем
І в землі холодні ями
Наше Сонце понесем.

Звійтесь,крила соколині
Молодих огневих мрій !
Наше Сонцє - Україні,
Рідній Матері старій !

С. ЧЕРКАСЕНКО

О НІ, НЕ МАРИВО...

О ні, не марево, не сон це...
На горах ми - під нами світ,
В блакитнім золоті зеніт -
Над нами - Сонце !

Хто ми ?.. Встають прадавні міти
В огні фантазії і мрій...
Титани ми у хвилі сій,
Ми - Сонця діти.

І з вівтарів пресвітлих бога,
Як той преславний Прометей,
Ми кинем сяйво для людей
У тьму барлога,

Розбудим творчими огнями
Дітей збруднілої землі -
Злетіть орлами на шпилі,
Де Сонце з нами !

Михайло ОРЕСТ.

ТЕСТАМЕНТ

Оподаль від людей, злочинства і пороку
Плекай душевний мир і тишину глибоку -
І чисті помисли, посталі в тишині,
Надійно проростуть у нетутешні дні.

В самітній келії впивай, читцю смиренний,
Науку мудрих книг - легкокрилий геній
Тебе навідає ; з ним угадаєш ти
Близькі безмежно нам, невідчутні світи.

На поклик іволги чоло, о неофіте,
Слухняно піднеси : справляє вічне літо
Свій сонячний обряд - і зелень верховіть
До вікон горнеться і невимовне снить.

1937.

X
X X

Чолом, чолом тобі, о Величавий ліс !
І знову пізнаю твої нетлінні риси ;
Гоїтелю душі, ти схилиш ріг щедрот
І явиш смертному свого буття клейнод !

З мовчанням на устах, з молитвою німою,
Зелений край мій, стою перед тобою ...
Як херувимів рать, старі стоять дуби
І мрію шлють свою на голубі горби.

" Душа і Доля".

Олег ЗУЄВСЬКИЙ

БІЛЯ ЧОРНОЇ БРАМИ

(З вінка сонетів)

УІІ.

І жоден з них не йшов на спільне свято.
А хто ж бродив по луках серед трав
І нитиці похапливо збирав,
Щоб у вінки, як в світлий день сплітати ?

Хтось радий був і радість ніс до хати,
Чи в злій біді він кращого не мав,
Як скромний дар розквітнулих отав
Нести на шлях, щоб вимінять дукати ?

Те знає цвинтар і старі дуби,
Де ходить мати, скопує гроби,
Щоб посадить на них василъки й м"яту,

І стиха шепче все слова одні :
- "Нехай лишили сина при мені -
Усе дарма : кривавий меч піднято"...

Олег ЗУЄВСЬКИЙ.

Скоріш вернись, не йди до того стану !
Нехай ти втратив свій останній дім,
І вже ніхто не жде на тебе в нім,
Як вершника не ждуть з-за окоану.

Нехай служив ти грізному титану,
І він, гнівний, в своїм пориві злім,
Як ти пішов - послав наказ усім,
Зловить раба й віддать йому як пану.

І може, навіть між незнаних піль
Ти збився в бік, згубив останню ціль
І нагло став, бо годі рушить далі -

Однак і розпач прийде, то нехай :
Збори свій зваб, не йди в заклятий край,
Де чути сміх, бо сміх той від печалі.

Микола СКЕЛЯ.

З А С П І В

Гуркоче день, залюднений під сонцем,
Пливуть шляхи і клич росте у даль :
- Іди ж туди, де вічним оборонцем
Горить життя і спалює печаль... !

Співець, озброєний святим поривом,
Там сповнить джбан загублених надій
І до життя на світлосяйній ниві
Підійме душу - в Силі молодій !

1946.

С е р ц е ...

Буває, що серце порою
Заб"ється невпинно в грудях
І вирватись хоче стрілою,
І в даль полетіти, як птах.

Буває: у мандри незнані
Розгойдане рветься воно
Туди,де у вічнім сіянні
Небес розцвілось полотно.

Щоб там у блакиті прозорій,
Що райдужний стеле простір,
У розцвіті сил неозорих
Злетіти до сяючих зір,

Напитись проміння святого -
Із чаші хмільного вина ...
І знову летіти до нього,
Не знати спочину ні сна.

1946.

СИНИ БАТЬКА БУЛЬБИ

(з циклю)

... В селі тихо.

Тільки десь вив пес.

Поодиноко пересувалися повстанці.

Біля будинка залоги притаїлись і чекали сигналу.

Раптом, порушуючи тишу, поїскрилася в небо ракета.

- Вперед ! - Крикнув Гринюк.

Хлопці кинулися в кімнату залоги.

Івасеві випало знищити вартового біля брами й слідкувати за вікном, що виходило на вулицю. Коли Івась вискочив за браму, вартовий дивився на ракету. Один момент-і Івась біля нього. Почувся постріл і вартовий повалився на землю.

В кімнаті заскавучав кулемет. Чулись постріли з рушниць та пістолів. А разом з пострілами перемішувалися крики, зойк та брязкіт шкла.

Івась стояв з поставленою до вікна цівкою. Його зосереджені очі ловили у вікні найменші рухи. Ось-ось вискочить звідти німець. Нерви напружені...

З усіх кінців села чулись постріли. В напрямку пошти інколи вибухали гранати. То - сотникова група.

Здригалося мимоволі тіло та билося серце.

Раптом з хвіртки вискочив ес-есівець.

Дррр! Дррр! Дррр ! - посипалося.

З вікна стрибнув другий.

Але Івась не розгубився. Вистрелив у першого. Ес-есівець випустив з рук зброю і схопився за живіт. Другий кинувся тікати.

Бах ! Бах ! - навздогін послав Івась кулі.

Проклята бестія втече ! - Став скільки сили гнатися, але пробіг кілька метрів і відчув у лопатці біль.

Ворухнув плечем і скривився.

- Поранили ... - Сам до себе промовив і схилився на тин.

Чув, як слабшав, як підгиналися ноги.

Цьюю ! Цьюю ! - пролітали над вухами кулі.

Оглянувся. До нього з багнетом біг есесівець.

Івась вистрелив, але не влучив. Хотів знову, та сил немає... А ворог біжить. Це десять кроків і він буде заколотий.

Останками сил надавлює собачку і непритомніє...

x
x x

Коли Івась відкрив очі, він побачив, що лежить на возі, а над ним схилилася дівчина.

Щось , наче у сні.Мерехтіло в очах, боліла голова і пекло в плечі.

Підвівся.

... Вигін. Стояло з десяток запряжених возів. Біля них вовтузилися хлопці: Петро, Юрко, Юхим, Олекса, - всі, всі ...

З ними балакали, сміялися й жартували селяни.

- Я поранений ? - запитав дівчину.

- Так, ляжте ! Вам не можна.

- Ні дозвольте... Я хочу сісти...

- Ні, ні , Вам не можна.

Підійшов Нестеренко.

- Івасю , як тобі ?

- Добре - і скривився від болю.

- Ляжте !.. Ви слабі - дівчина до нього.

- Ні, я хочу сісти. Пане сотнику, як з німцями ? Вдався задуманий чян ?

- Так, сину. Ворога в селі знищили. Втрати наші: два вбитих та один поранений.

- А хто ? - прошепотіли уста.

- Грицько Татаренко та Жилавий , а поранений - ти.

Але Івась цих слів уже не чув. Він знепритомнів знову.

Підбіг повстанець і приклав до козирка руку.

- Пане, сотнику ! До від"їзду все готове !

- На вози !..

Вози рушили.

Босий , у полотняній сорочці дід, випроваджував.

- Прощавайте, хлопці ! Спасибі, що завітали... Не забувайте, заглядайте частіше ! То нам легше буде...

- Дякуємо ! Прощавайте й ви ! Завітаємо! ...-неслося з возів.

- Спасибі за врятованих, прощавайте! Не забувайте !

І махали радісно чоловіки шапками, а жінки хустинками.

Зійшло сонце. Усміхнулося до повстанців, - привіталося.

А хлопці затягли пісню.

Іван СТОЦЬКИЙ.

Л. ОРА.

БУДЕМО ГЕРОЯМИ НЕ ПАРТІЇ, А УКРАЇНИ !

Молоді наддніпрянці,

Молоді галичани,

Молоді волиняки ! Ставаймо під прапор Уряду Української Народньої Республіки ! Під прапор Уряду, який перший у світі вів боротьбу з большевицько-московською ідолатрією.

... Тоді боротьба розгоралася за життя й незалежність молодих націй, за Українську Народню Державу !

"... Синам України доводилося затримувати орди червоно-азійського фашизму, що наступали на Угорщину, на відроджену Польську Державу.

Тоді Уряд Молодої Республіки був не в силах затримати наступ червоно-азійського фашизму.

Уряд мусів залишити Батьківщину.

Орди намагаються захопити прапор Уряду Української Народньої Республіки.

Уряд виносить прапор на чужину, як святиню святинь, як символ незакінченої боротьби, як символ, що протестує перед світом проти дій червоно-азійського фетишизму.

Тоді терористично-московська ВКП(б) прагне вихопити державний прапор України, стріляючи в серце її президента.

Чуєш, світе ! То Москва стріляла в Душу Українського Народу. То Москва затягувала, ще монархами сплетену мотузку на шиї Українського Народу.

Кров Президента України в момент першого пострілу влилася в серця жертвенних революціонерів-націоналістів України.

Кров Президента України сьогодні тече по наших жилах.

...Прапор Уряду Української Народньої Республіки переданий прем"єр-міністрові Андрію Лівицькому.

Прапор Української Народньої Республіки, під яким вперше в світі лунали постріли революціонерів України, спрямовані з київського арсенала на тюрми чека, тримає сьогодні мільйонова еміграція України !

Тому Українській Еміґрації належить у майбутньому перше слово.

Тому Українській Еміґрації в майбутньому належить іти в першому ря- націй, що виступлять Всесвітнім Фронтом проти большевицько-московсь- ого фашизму.

Тому Нарід України гордий своїм Урядом, гордий урядом, що на початк зорієнтувавшись в політиці німецького націонал-соціялізму, не пішов кінця другої світової війни ні на один компроміс з ними.

Уряд Української Народньої Республіки знав, що співпраця з націонал- оціялізмом - це політичне безглуздя.

Той, хто осмілюється називати Уряд Української Народньої Республіки діючим, мусить знати, що :

" Цілком вірно діє Уряд УНР, що во ім"я лише революційности не дозволив собі іти стежкою бельґійського революціонера - вождя Лева Деґреля.

Цілком вірно діє Уряд УНР, що не скапітулював і не думає скапітулюва- перед большевизмом в той час, як радикальні уряди великих і середніх ержавних потуг віддали свої державні прапори Москві.

Цілком вірно діє Уряд УНР, що в найтяжчих умовах еміґрації намагав- і намагається тримати державний прапор чистим, як сонце, чистим , як вість Українського Народу , святим, як святі душі поляглих синів за тьківщину.

Допоможімо своєму Урядові вгармонізувати всі державнотворчі сили. Він, ряд, був, є і буде законним органом однодушної волі Українського Народу.

Яка підла партія хоче цю волю порушити ?

Уряд УНР є єдиним уповноваженим і відповідальним чинником.

Яка партія осмілиться протестувати проти цього та явно доведе, що во- а перебуває в незручних пелюшках політичного піжонства та, о вона очолює той нещасний чинник, що творить політичний дисонанс.

... Стоїмо перед великою загадкою історії.

Стоїмо перед подіями, які ще в історії не мали місця.

Стоїмо перед обличчям цих подій і віримо в світову місію України., правду Української Душі.

Віримо в культуру і зрілість молодих і старих, великих і малих полі- ичних партій України.

- -

Молоді наддніпрянці ,

Молоді галичани,

Молоді волиняки ! Шукаймо Святої Правди у великій Душі Українського Народу, в джерелах праісторії нашої, а не в поруділих - напівзвоїх- напівчужих партійних доктринах.

- - - -

Підготуймо ж сьогодні тут себе до славних фронтових днів.

Годинник історії скоро і для нас проб"є дванадцять.

.... Там, в ровах, там - на полі вирішального бою ми,молоді демократи- націоналісти, покажемо свій чин, свою Силу !

Там ми сміливо, як ніхто і ніколи, кинемо на карти своє молоде революційне життя.

Будемо героями не партії, а України !

10.10.1946.

" Пам"ятайте, що під синьожовтим прапором землі козацької, під проводом Великого Українського Народу, який не ставить собі на меті пристосовуватись до атмосфери політичних ситуацій - повстануть слов"янські народи і підуть у останній вирішальний бій проти червоно-білої московської диктатури, проти ворога слов"янської незалежности російського імпералізму".

" Україна, як плацдарм Правди і героїзму".

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

До молодих українок - подруг моїх.

Дорогі мої сестри-українки. Дозволила я собі поділитися з вами деякими думками.

Не знаю, як хто, а я німецькими есесманами вигнана із батьківської стріхи під чуже небо ще в 1943 році. Ввесь час була наймичкою німецького бауера. Цілими ночами плакала, змочуючи сльозами подушку. Я ніколи не думала, що так сумуватиму за Батьківщиною.

І, скажу по правді, не дожила б до кінця війни, до сьогоднішніх днів, якби під якимсь страшним натиском утратила любов до Батьківщини.

Вона, любов, зогрівала мене у хвилини голоду і холоду. Я все-все втратила, а любови - ні. Вона одна горіла в моїй душі, родила віру в краще майбутнє мого народу, Рідного Краю.

І чим сильніше я любила свій многостраждальний нарід, тим я ставала щасливішою.

І, здавалося б, після закінчення війни стало вільніше, а відчуваю, що я де б не була, куди б не поїхала - не скажу ніколи, що я вільна, що я щаслива !

Нещасна та Українка, яка може говорити про волю і щастя, коли Рідний Край замучений червоними катами, коли сирітки і матері наші - рабині, які позбавлені права думати, говорити, любити Вітчизну.

Дивуюся я з молодих моїх подруг. Жартують, а не хочуть схилити чола над книгами. А книги розпалюють у душі іскру любови до свого народу.

Відвідують кіно, цирк, а обминають курси, гімназію.

А кому шкодять ? Лише самі собі, а собі , то значить краєві - Вітчизні.

З дружнім привітом,

Галина Колодочка, учениця 6-ої кляси гімназії.

МОЛОДЬ - ГОРДІСТЬ БАТЬКІВ

Коли батьки гніваються на своїх синів, називаючи їх нерозумними - значить вони немилосердно кепкують над собою, приписують собі невідповідну оцінку.

В батьків - героїв часто народжуються героїчні діти, в орла народжується орленя, в овечки - овечка.

Хай гордяться ті батьки, що мають синів революціонерів, синів, що поклялися пролитій крові дідів згоріти в борні за волю й незалежність рідної держави, за вічне життя нації.

Хай батьки не погорджують своїми сідими головами, знаннями і досвідом, а уміють знайти в синах спадкоємців своєї слави, традиції і героїзму.

Дорогі мої ровесники, не будемо також погорджувати своїми батьками, не будемо нетерпеливими до батьківських наук.

Уміймо довести батькам свою правоту, довести, що для державного будівництва потрібні всі сили народу : революційні і опортуністичні".

Головне, аби вони були скоординовані, не йшли на самознищення, як це буває часто в бездержавних націях.

Шануймо заслуги батьків!

Шануймо революційність молоді !

Шануймо батьків, щоб не ділити їхню долю, коли ми будемо батьками.

Основа основ наших - вчитися і вчитися, щоб бути достойними синами Батьківщини, щоб зуміти "свою мудрість протиставити мудрості цілого світу."

Ів. СЕРДЮЧЕНКО.

" Молодь - незбагненна життєтворча сила, і звідси беруть свої початки генії, творці держав, революцій, творці нового світогляду".

" Україна, як плацдарм
Правди і Героїзму".

ХІБА ЦЕ МЕТОД ВИХОВАННЯ ?

Тяжкі умови еміґрації гірко впливають на дорослих, а ще гірше на дітей. Їхні ніжні організми не в спромозі боротися зі всіма тими подіями, що так часто трапляються в тому чи іншому таборі.

І, здавалося б, що школа - це є єдиний осередок для дітей, де вони могли б знайти себе, охоче склонити чола над книгами.

Гарно і легко вчитися тим дітям, що знаходяться під теплою опікою висококультурних та всебічно розвинених учителів, учителів, що люблять дітей батьківською любов"ю, знаючи всі їхні примхи, уміючи в різних умовах знайти з дітьми спільну мову.

Біда лише в тому, що не всюди вчителі з любов"ю ставляться до дітей.

Наприклад, в гімназії табору N мені довелося бачити як один учень початкових клясів замітав гімназійне подвір"я. Обабіч стояла юрба його ровесників і сміялася, викрикуючи :

- Замітальщик, бридко !

Таку, як бачимо, кару придумав учитель учневі за те, що він не виконав домашніх завдань.

Коли серйозно подумати, хіба це не є каліченння молодої душі, не випещення пустої погорди до праці?

Учнів у школах, я думаю, треба виховувати, одночасно щеплючи їм любов до чесної праці, а також пошану до тих, які цю працю виконують.

Очевидно, дякуючи вище згаданому вихованню, ми маємо наслідки того, що деякі люди вже в дорослому віці погорджують працею, нехтують наукою і збагачуються, живучи паризитично-спекулятивним життям. Вони, ці ж спекулянти самі собі присвоюють звання магістра, сотника, інженера. Аби тільки не бути добросовісним висококвалифікованим робітником, чесним борцем за святі ідеї народу.

Можливо я не маю рації, засуджуючи в пресі ці факти виховання, але я вірю, що вони не в інтересі нашого молодого покоління, і тому, протестую проти їхнього поширення.

В. НАДДНІПРЯНСЬКИЙ.

Г У М О Р

НОВИНИ :

I. В Америці (Нью-Йорк) після багатьох невдач, сконструйований мікроскоп для спеціяльного призначення. Амеба під таким мікроскопом набирає розміру корови.

Американські журналісти тріюмфують. Думають, що,озброївшись таким мікроскопом, знайдуть у московській "Правді" правду.

x

xx xx

2. Критик (прізвище не подаємо за браком місця) сказав: "Щоб написати "Сонячні дзвінки" Романського, треба бути оригінальним непись - менником".

Його думку підтримали інші.

Р.С. " На жаль, в наслідок припинення трамвайного руху (через ураган !!!) не всі, хто хотів змогли взяти участь у обговоренні "Час" - 24.8.46.

Цікавий випадок.

Недавно моєму знайомому сказали:
"Ви в політиці ні бе- ні - ме", - і він ніяк на це не реагував.
А коли його сусіди запитали:
" Хіба це Вас не ображує" - то він відповів:
"А що ж тут такого ?... Це значить, що я ні Б-ць, ні М-ць."

НОВІ ВИДАННЯ:

Наклав у друкарні Сажніна Іван Мило :

I. Переможеного : " Закостеніння ".

Зараз накладає :

2. Олекса Р. "Голубі Дороги " Поезії.

3. Миколи Щ. " Голубі кораблі " , поезії.

4. Миколи К. " Синіми дорогами, поезії.

5. Ігоря Косецького : "Пересічність або новеля про себе".

6. Івана Підпоріжського : "Мати порвала швайцарський паспорт", комедія з кімнати , де живе автор.

Кульпортер Бжола.

-ооОоо-

КУЛЬТУРНО-ПОЛІТИЧНА ХРОНІКА.

- Дня 15.X.1946. заходами Спілки Українських Письменників і Журналістів, в приміщенні Університету прочитав проф. В.ШАЯН першу частину своєї праці п.з. "Нація на Хресті". Праця призначена до перекладу на европейські мови.

Її завдання - поставити проблему України, як центральну проблему загально-світової кризи. Присутні вислухали працю з сильним звору-шенням і духовим піднесенням.

Ту саму працю виголосив проф. Шаян також у Спілці Селян.

- Проф. Володимир ШАЯН виголосив дня 10.X. ц.р., в приміщенні Селянської Спілки в Авгсбурзі доповідь на тему "Сутність Націй". Тут перше проголосив проф. Шаян свою концепцію націй, насвітлену з погляду його ідеократичної системи, знаної дотепер тільки в вузькому крузі. Багато уваги в своїй доповіді присвятив проф. Шаян проблемі Духа Народу, насвітленій вже в його праці " Основний шлях творчости Шевченка".

- Нещодавно редактор Лев ОРЛИГОРА на запрошення голови Таборової Управи табору Бад-Верісгофен , в приміщенні театру виголосив доповідь на тему: " Україна чи війна за війною".

Ту саму працю редактор Лев Орлигора виголосив перед селянами табору Новий Ульм на запрошення Управи Спілки Селян табору Новий Ульм.

- - - -

158.

1947

Nr. 2/3

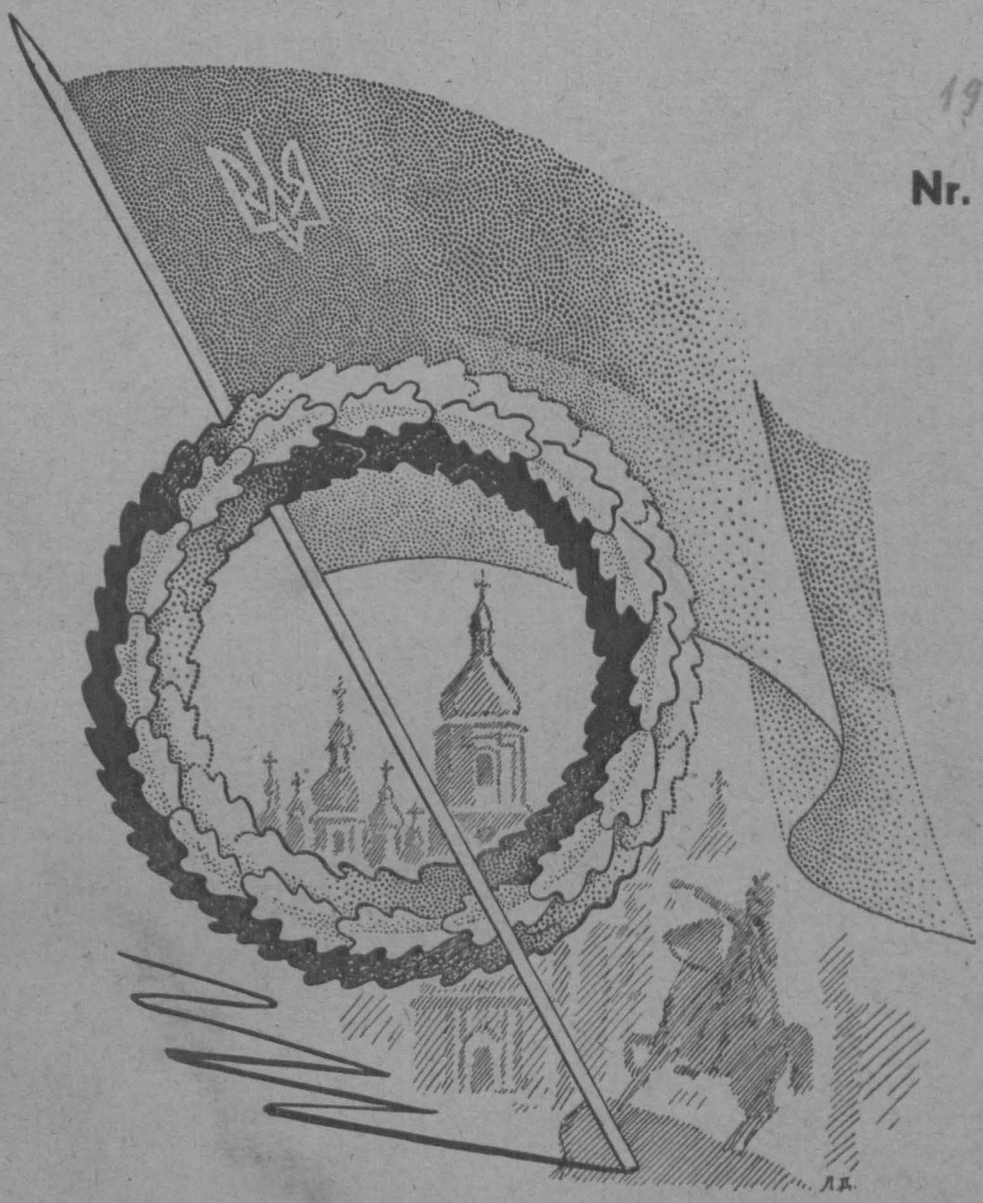

НОВЕ ЛИЦАРСТВО

ОРГАН ВСЕУКРАЇНСЬКОГО ОБ'ЄДНАННЯ МОЛОДІ

НЕЗАЛЕЖНІСТЬ ЛЮДИНІ! НЕЗАЛЕЖНІСТЬ НАРОДАМ!

БОГОМ - ПРАВДОЮ - ЧИНОМ!

ЛИЦАРІ, ДУХОВУ СТВОРІМО РЕВОЛЮЦІЮ В ЄВРОПІ!

НОВЕ ЛИЦАРСТВО

орган

ВСЕУКРАЇНСЬКОГО ОБ"ЄДНАННЯ

МОЛОДІ.

Ч.2-3.

РІК II. 1947.

ВИДАВНИЦТВО "НОВЕ ЛИЦАРСТВО".

By God, Truth, and Deed

NEW KNIGHTHOOD

ORGAN

of the Youth of the All - Ukrainian Unity Movement

№ 2-3

1947

Published as manuscript

З КЛИЧАМИ НОВОГО ЛИЦАРСТВА
ПІД ПРАПОРОМ УРЯДУ У.Н.Р.
КОЛОНАМИ АРМІЇ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНЬОЇ
РЕСПУБЛІКИ -

ВПЕРЕД ДО НОВИХ ПЕРЕМОГ!

В.О.М.- Всеукраїнське Об"єднання Молоді.

- Україна завжди прагнула до свободи.

Вольтер.

- Росіяни - це варвари, що не мають батьківщини. Мою пам'ять шануватимуть тоді, коли ці північні варвари володітимуть Європою.

Наполеон.

- Большевизм - це не політика, а хвороба, це не переконання, а пошесть. Цивілізація там на величезній території зовсім завмерла, а большевики, як зграї диких звірів скачуть серед зруйнованих міст і трупів їхніх жертв.

Серед усіх тиранів історії найжахливішою є тиранія большевиків. Політика, яку я буду завжди боронити, є повалення і знищення цього злочинного режиму.

Черчіль.

- Советскую власть ми несьом с дальокого севера на остреях своіх штиков; там, ґдє єйо встанавліваєм всємерно поддержіваєм силою штиков.

Муравйов.

- Скоро полетить у безодню криваве колесо большевицького фашизму!

ПРО ЛИЦАРЯ.

ФІЛОСОФ

ГРИГОРІЙ СКОВОРОДА.

Хто роджений воїном - тримайся бадьоро, озброюйся, з природою скоро навчишся.

Захищай хліборобство і купецтво від внутрішніх грабіжників, зовнішніх ворогів. Тут твоє щастя і радість.

Бережи звання, як око. Що солодше уродженому воїнові, як воєнне діло.

Відплачувати за кривду, захищати беззбройну невинність перед терпінням, боронити основи суспільности.

Правда - це його пресолодке снідання, обід і вечеря.

Не бійся. З Богом легко буде тобі нести голод, спрагу, холод, жар, безсоння, кроволитні рани і сам страх смерти.

Це воєнне горе буде тобі, - коли діло з Богом,- сто раз приємніше за твої ранги і прибутки.

РАНГИ МОЖЕ НОСИТИ КОЖЕН, А ДІЛА МОЖЕ ВИКОНУВАТИ ТІЛЬКИ УРОДЖЕНИЙ!

.....НЕ БІЙСЯ ВМЕРТИ ТІЛЕСНО, БО БУДЕШ КОЖНУ ХВИЛИНУ ТЕРПІТИ СМЕРТЬ ДУХОВУ.

ВІДНЯТИ ВІД ДУШІ ВРОДЖЕНУ ЧИННІСТЬ - ЦЕ ЗНАЧИТЬ ВІДІБРАТИ ВІД НЕЇ ПОЖИВУ. ЦЕ СМЕРЬ - ЛЮТА.

Знаю, що бережеш тіло, але убиваєш душу, а це заміна зла.

Не знаю, на віщо носити меч, як що не для бою для якого він зроблений.

ЛЕВ ОРЛИГОРА

МОЛИТВИ ДО ПРЕДКІВ.

" Не молимось чужим Богам "
Т. Шевченко.

I.

ЦАРСТВО СЕРЦЯ МОГО,

є лоно Землі Предків моїх,
що має глибоко в легенях
у себе сховані адаманти Сили
життя первісного -
Центром Землі - є Кров Людини,
що є безоила без надбожого Огню
твого, о Земле!

2.

СОНЦЕМ ОПОЄНА ПРАВІЧНИМ,

Ти, Земле, живеш вічністю
і дихаєш легенями міліонів людей,
і думаєш мозками живими
і мертвими , і ненародженими,
що є у золотій скарбниці
мудрости твоєї, о Земле!

3.

ЖИВЕ В НЕБАЧЕНІМ,
і незатихаючім прасерці Твоїм, Земле,
Крапля Крови божої, а ця кров
вирує і в жилах моїх
та ріками пливтиме вона,
пливтиме по жилах поколінь
майбутніх народу мого,
що нині живе під Сонцем
святим, о Земле!

4

ТОДІ ЩЕ БОГІВ
не існувало і мудрувань плоду
Твого, Земле - Людини,
Як Ти, Земле, перша звістила,
що Родиш життя,
а воно і стане вічністю цілющою,
яка початки Твої розгубить,
щоб зберегти безкінечність
Сили Життя, о Земле!

5.

ТИ БІЛЬШЕ МАЄШ
в собі, Земле, огню життя,
ніж темені смерти, глянь бо:
щодень, то більше лоно твоє
плодами твоїми збагачується,
щодень бо смерть старіє
і клубки губить темені своєї,
а на них ростуть ростіння,
що і доглушують смерть -
такі бо сили святости
Твої під Сонцем, о Земле!

6.

СМЕРТЬ БУЛА БИ СИЛЬНІШОЮ
під Сонцем, ніж Життя,
коли б "я" мого життя не мало щастя
вірити у те, що життєва сила
Твоя, Земле, є царицею всіх сил
існуючих і неіснуючих,
що Кров моя увіллється
під шкіру Землі, а потім
виллється із землі та у тіло
прапотомків моїх,
Оце бо і є Мудрості Твої, Земле,
що проти них Народження
Плоду - Людини безсиле,
о Земле!

7.

ВІРЮ, ЩО СМЕРТИ НЕ ІСНУЄ,
бо смерть як би існувала,
то не жили б тепер
у крові моїй предки
і не жив би я тоді,
коли жили предки мої
святії, -
існує вічність, а центром
вічности і є життя,
що має кров,
а святішого немає
нічого за неї.

8.

ПРИЧИНОЮ ІСНУВАННЯ
моїх Предків святих
став час і простір,
що спільно породили ядро
чинної Сили, а ядро

і стало вузлом і розростом
"Я" Предків моїх.

9.

НІХТО НЕ ОСМІЛИТЬСЯ
викрасти з мойого серця
Серця моїх Предків,
Так, як ніхто не осміліться
закрити долонею Сонце!

10.

ТІЛЬКИ ТОЙ, ЩО МАЄ
надбожий дар вивідати глибини
серця свого,
може мати огонь любови
непогасаючої до Предків своїх
та на устах живе лише в того
Зорею небесною молитва
до Предків своїх.

11.

БОГОМ ПРАВІТЧИЗНИ МОЄЇ -
є вічно-юний Дух моїх Предків,
якому молюся я,
та якому вірний я, як вірна
Земля Сонцеві, бо я іє
Земним плодом Духа святого
Предків моїх.

12.

МОЛЮСЯ ДО ЗЕМЛІ
предків моїх, що виплекала
Зерно початку мого в Предках
існування, а в моєму існуванні
витворила творчість,
що родить майбутні існування.

13.

В КРОВІ МОЇЙ
живуть віки і мудрість
і краса їх, о, як же
мені не бути плодом вірним
Землі - Матері Бога мого,
що влила найцінніші соки
в кожну жилу тіла мого -
Кров.

14.

В КРОВІ МОЇЙ
живуть покоління поколінь
Предків моїх, що відійшли у вічність,
щоб воскреснути
в очах моїх, в серці моїм,
в думах моїх, в любові моїй,
щоб я став свідком слави
і краси осоншненої
Предків моїх.

15.

В КРОВІ МОЇЙ
пливе Кров Володимира, Богдана
Григорія і Тараса, а в них
уже пливла Кров поляглих
під Жовтими Водами, Полтавою,
під Трапезундом; я гордий тим,
що ця Кров пливе по жилах моїх
та не дає мені стати плодом
непотрібним під небом
Землі святої.

16.

В КРОВІ МОЇЙ
живе сила, що дозволяє мені
напитися з джерела
Праукраїнської Мудрости непохитної
Віри у святість Предків моїх,
що вже тоді в очах своїх,
у мозкові своєму, у серці своєму
носили життя моїх очей,
життя мого мозку і серця мого.

17.

ЦАРСТВО СЕРЦЯ МОГО
осяяне діямантами слави
Предків моїх, що живуть у мені,
як сонце в небі -
моя кров завтрішня пливе
у лоні святому Землі Предків моїх -
мої кості лежать у могилах
святих Предків моїх.

18.

ЧИМ БІЛЬШЕ ЛЮДИНА
пізнає Предків своїх, тим мудрішою
стає вона і трояться
її сили, і радість у серці її
затоплює найглибші колодязі горя.

19.

НА ДНІ КРИНИЦІ МУДРОСТИ
світової існує зернина,
що стала початком існування мудрости,
мудрости Українського "Я",
і тому я не можу вмерти,
хоч би хотів умерти,
Тому, що живу
і кров моя вже пливе
в ненароджених поколіннях
народу мого.

20.

НЕ БУДУ МУДРОСТИ ПРОСИТИ
у ґетівців, так, як і ґетівці
не просили мудрости у мене:
я маю бездонну криницю мудрости,
а вічним джерелом її
є безмежна Душа
Предків моїх

21.

НЕ ПІДБИРАТИМУ ЧУЖОЇ СИЛИ,
хоч вона і лежатиме забута
на роздоріжжі світовому,
бо знаю - той, що силу чужу підбирає -
витискає свою силу і губить віру
в свою віру, а стає тоді
рабом сили чужотемної.

22.

ДБАЮЧИ ПОВСЯЧАС ПРО ПРАВДУ,
я збагачую мудрість мозку
та силу серця мого.

23.

ТОЙ, ХТО НЕ СЛУЖИТЬ НАРОДОВІ,
нехай не говорить, що він
боговіруючий та не голосить,
що уміє служити Богові -
Генезою кожної віри
є віра у Предків своїх,
служба святая
їхньому святому Духові,
Не існує рік без берегів,
не існує доброго серця
без гарячої любови
до Предків святорідних.

24.

ДЖЕРЕЛОМ ФІЛОСОФІЇ ФІЛОСОФІЙ -
є золота колиска прарелігій,
діямантом прарелігій 7-
є вічний голос Крови
Святопредків моїх.

25.

НАЙЩИРІШИМ ЗОЛОТОМ ДЛЯ МЕНЕ
є вірність ідеалам предків моїх,
що живуть у мені:
та любов, що продається,
або купується за золото -
не є любов"ю,
та мудрість, що не є збагненна
для мудрости святої, не є мудрістю,
ціль, що не досягається -
не є ціллю!

26.

НАЙСВЯТІШОЮ ЛЮБОВ"Ю ДЛЯ МЕНЕ
є любов до моїх Предків,
що спочивають, як алмаз
на дні моря, у крові моїй.

27.

НАЙБІЛЬШОЮ ПОТРЕБОЮ ЖИТТЯ
мого є відмовлення від всього того,
що йде тільки в користь мою,
а не народу мого.

28.

НАЙСВЯТІШИМ МОЇМ ПАНУВАННЯМ
є панування моє над собою.

29.

НАЙСВЯТІШОЮ ВІРНІСТЮ
є та вірність, що служить
своєму Народові.

30.

ВІРЮ, ЩО НЕ ІСНУЄ
і не існуватиме під Сонцем
сили такої, що переконала б мене
що моє "я" не є втіленням
того плем"я, що впало, стоячи
на варті Європи, щоб довести
світові про її невдячність
до своїх спасителів.

31.

МІЙ НАРОД С В Я Т И Й
і ситий ласкою до других народів
і тому він голодний на волю;
народи застигли від жаги
насильства і тому не в силі
зрозуміти Духової Краси
Народу мого - його предків.

32.

ВІРЮ, ЩО З МОГИЛ ПРАВІТЧИЗНИ
моєї, де лежать на костях Полян
кості Ігоря, Святослава, Володимира,
встане мудрість і маєстат
Народу мого
і розпалить смолоскипи воскресіння
Правди і Волі на лоні Землі.

33.

НА ДНІ ДНІПРА СВЯТОГО,
біля Києва небесного, лежить
Душа Народу мого, -
її туди безжалісно кинула
байдужа Візантія,
щоб створити "я" візантійське -
світовим я - та щоб похоронити
навіки, "я" святе народу мого.

34.

ВІРЮ, ЩО БОГ НЕ ТІШИТЬСЯ
сьогодні із темноти - безчисленних панотців;
обпережуся снагою правди
моїх предків святих;
не існує дерев без коріння, -
не існує правди
без вірної Душі.
Не існує мого я -
без молитви до Предків моїх!

35.

МОЛЮСЯ КІСТКАМ ПРЕДКІВ МОЇХ
і з молитвою, що глаголить
святість їх, я готовий щохвилини
іти на розтерзання -
не плакатиму за тілом!
Золота Рука Духа святого
вложила світ Предків
у Душу мою.

36.

МОЛИТВА ДО ПРЕДКІВ МОЇХ
має такі сили надбожі,
що проти них творці пекла
і сини демона не всилу сказати
противне слово,
а чим щиріше складати
на вкрижалі серця молитву цю,
тим трояться сили буйніше,
а хто проти них
душу має недобру -
того сили обходять і той стає
гнилою павутиною
на світовому дубові
правдивої мудрости.

37.

ТОДІ, КОЛИ ОД МУК
я втрачу мову на устах,
житиме в очах і в серці моїх
молитва до святих ідеалів
Предків моїх,
що дали мені силу бачити
світ та покоряти його таємниці
під Сонцем -
основним моїм благом
є віддати все для народу
і увійти в лоно земельне таким,
яким я вийшов
з утроби матері моєї.

38.

ПРОКЛЯНУ РЕЛІГІЇ І БОГІВ ПРОКЛЯНУ
тих, що ширитимуть серед народу
мого та інших
ненависть до мудрости
і чести предків моїх святих
бо такі релігії ширяться устами,
що стали копанкою
брехні і ненависти людської.

39.

МОЛИТВА МОЯ ДО ПРЕДКІВ
житиме на устах народу,
як постріл сонячного вогню
у простір вічного життя.

40.

Я СКОРІШЕ ПОГОДЖУСЯ,
щоб на шию мою
накинули петлю і волокли
мене, волокли від Карпат до
Кавказу, ніж я
спокійним буду тоді,
коли Вітчизна моя стане
жертвою російських
чи польських сатрапів.

41.

ПОКОРЮ КРАСУ СВІТОВУ,
і не стану слугою її,
мудрість світову покорю,
щоб збагатити її мудрістю
Душі Народу мого;
не матиму святішої молитви,
як молитва до Предків моїх,
що живуть в мені,
так, як і я живу в них.

42.

ПРОКЛЯНУ ТІЛО СВОЄ
і матір свою прокляну
та брата свого, коли почую
з уст брата або матері слово,
що підносить особисту волю
вище святої волі вітчизни моєї.

43.

НАРОДЕ МІЙ,
я поклявся кров"ю і мозком
своїм служити тобі -
принести життя і майбутніх дітей своїх
на вівтар волі Вітчизни -
я є краплею Крови Народу
і ця крапля має красу
загальної краси Народу
і силу загальної
сили святого Народу мого.

44.

КРАСО ПРЕДКІВ МОЇХ,
Скарби Духа Предків Моїх,
Правдо їхньої Правди святої,
що всюди ви перед мною -
міцніше увійдіть у мене
та виселіть із сердець
моїх побратимів слимаки страху
і покори, що їх насипали туди
вороги Народу Українського.

45.

СЛАВЛЮ БОГА ДУХА ПРАВІТНИЗНИ
моєї,

46.

СЛАВЛЮ ВСІХ ДУХІВ ПРЕДКІВ
моїх,
кличу їх - о, вони відвідують
мене,
як ранком Сонце - Землю.

47.

ВІРЮ В ЄДИНОГО БОГА
Духа Народу Мого,
що створив мою Душу
та огнем огорнув любов мою
до Правди і Краси Правічних.

48.

ПРАГНУ. ЩОБ ПРЕМУДРІСТЬ
Народу мого стала
прославленою царицею Пантеону
святого
Духа -
Мудрости.

НЕЗАЛЕЖНІСТЬ ЛЮДИНІ!

НЕЗАЛЕЖНІСТЬ НАРОДАМ!

Державнотворча Соборна Українська Молодь
шле
Братерський привіт славній Білоруській Молоді!
На устах Нового Лицарства живуть також і
слова патріотів Білорусії: "Живе Білорусь!"

Братерський привіт
славній Грузинській Молоді!
Славній Армянській Молоді!
Славній Азербайджанській Молоді!

Наша доля нас єднає під прапор
НОВОГО ЛИЦАРСТВА!
Єднаймося! Братаймося! Міцніймо!

Геть царя - диктатора Сталіна!
Геть НКВД! Геть терор і диктатуру!

Хай живе вільний незалежний соборний
Український Народ!
Хай живе Дрезидент України -
Андрій Миколаєвич Лівицький!
Хай живе вічний прапор Всесвітнього
Демократичного Руху!

В О М -
"Всеукраїнське Об"єднання Молоді".

ВОЛОДИМИР.

ЄВАНГЕЛІЄ ПРАВДИ.

/Фраґмент з промови, виголошеної українською і англійською мовами в одному з таборів на урочистому концерті, присвяченому пам"яті Тараса Шевченка/.

..... і стався Кобзар Шевченка національною Євангелією.
..... і за кожну букву цієї Євангелії ми готові сто разів померти. В цій готовості вмерти, в готовості - скласти найвищу жертву на вівтарі наших ідей, довершилося вдруге об"єднання народу.

Хто це сказав таку брехню, що в нас релігійний роздор?
Ми всі одної віри!
Ми всі віримо в Україну!
Ми всі віримо в нашу Правду!
Ми всі віруємо Богові Шевченка!
живому Духові Правди і Волі!
Ми віруємо Живому Слову!
Ми віруємо, що встане Правда і Воля!
Ми віруємо, що не вмирає душа наша!
Ми віруємо, що Неситий не скує душі живої, не понесе слави Великого Бога!
І кожним фібром нашого тіла ми віримо в безсмертність народу та нашу в цьому народі безсмертність.

І як могли б ми не вірити в безсмертність і божественність людської душі, коли кожен з нас відчуває, що Дух Шевченка живе у нас і між нами.

Його кличі - на наших святих прапорах.

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ДО ЛЕҐІОНЕРІВ.

/ Всеукраїнське Об"єднання Молоді - В О М /

ч.2.

Молоді Українські Націоналістки!

Молоді Українські Націоналісти!

На скрижалях серця Народу нашого Українського написано Воскресіння Великої Правди: Волі святої на землі.

Прорвалося з серця Джерело Любови і Душу нашу залило. Душу Нового Лицарства, Душу молоду, що п"є мудрість і розпалює огонь визвольницьких змагань.

Щастя сонцем іскриться у тих народів, що зустрічають прихід Великого Дня під небом вільної та ні від кого незалежної Батьківщини.

Наш многостраждальний Нарід зустрічає Свято Воскресіння зі зв"язаними руками у в"язницях і концтаборах сталінського СССР.

Наш многостраждальний нарід зустрічає Свято Воскресіння з кровотечивими ранами на серці, а рани ті наносяться ножами російськими.

Наш многостраждальний нарід став чужим народом на власній прадідівській землі.

Вірні сини Народу, Вомівці, високо тримайте на чужині прапор визволення народу свого з лабет східнього дракона.

..... Підемо, Нове Лицарство, у світ!

Понесемо на скрижалях сердець своїх - велику Правду Народу Українського в далекі держави і материки!

Розкажемо світові про ліс шибениць споруджених на землі предків наших панросійським шовінізмом, шовінізмом насильництва і безправства.

Розкажемо світові ще ніким і ніколи не сказану Правду. Таку місію накреслила нам історія XX - століття.

Таку місію накреслила нам свята мудрість славних предків наших!

Зустрічаючи День Воскресіння, ми схиляємо на чужині жорстокій низько чола сумні перед тисячами і тисячами жертв большевицьких - кривавого терору, перед замученими матерями і сиротами в концтаборах Соловків, Сибіру, схиляємо низько чола свої сумні перед святими могилами предків наших, що впали у минулому, стоячи на

почесній варті Европи!

Схиляємо низько чола свої сумні і присягаємося рідному народові, кісткам і крові предків наших святих, що прапор великої борні за звільнення Батьківщини принесемо до порогів Дніпра, покритим славою героїчних звитяжців.

Клянемося у свято Великого Воскресіння принести на жертовник волі Вітчизни молоде життя лицарське.

. . . . . .

Лицарі, хай буде Воскресіння Христа у Душах людських!

ЛЕВ ОРЛИГОРА.

"Я стою за той природний націоналізм, який вірним і чесним шляхом змагається за оздоровлення своєї нації, за її фізичне збереження.

Я люблю - біологічною любов'ю люблю свій великий народ, але це ані трохи не вимагає від мене ненависти до чужої нації.

Не гаряча патріотична любов до свого народу, а націоналістичний шовінізм є прокляттям людства.

З ним слід постійно і скрізь боротися. Він є традиційним ворогом людяности.

Я стою за природній націоналізм.

Такий гуманний націоналізм ніхто не має права засуджувати. Засуджуючи, він читає ганебний вирок занепаду і розкладу своєї нації, самому собі.

АКСІОМА - ЛЮБОВ ДО СВОЄЇ НАЦІЇ НЕ ВИМАГАЄ БРУТАЛЬНОЇ НЕНАВИСТИ ДО ЧУЖОЇ".

"Проблеми демократії".

В І Д О З В А.

до

Української Селянської Молоді на скитальщині.

Ще може доведеться леміш
міняти на рушницю.

Ти змучена, скривджена, окрадена, обдурена, Українська молоде, перенесла на своїх плечах непосильний тягар колгоспного ярма, державної панщини; ти перетравила у своїх серцях отруту большевицького діялектичного матеріялізму; ти виживилась лободою в 1932-3р.р., плазуючи, обідрана і опухла, по бур"янах; ти тепер пішла на скитальщину страшну!

Ти , молоде, витримала німецькі концтабори і тюрми.

Ти пройшла боса тисячі кілометрів, шукаючи Правди, шукаючи братньої любови і Бога!

Ти в бурю,в дощ з поганенькою рушницею боронила матір Україну від двох, до зубів озброєних, катів: з Берліну і з Москви.

Ти, молоде, вкрила трупами, змочила кров"ю і сльозами шлях від Комсомольська на Амурі і до Дахау.

На тебе, славна молоде, надіється Українська Нація!
Тобою пишається Українська Земля!

Не зрадь же цієї надії, міцно тримай прапор лицарства, тримай прапор перемоги в своїх юнацьких, народжених для чину, руках!

Ти була і залишилася вірна своєму Народові, вірна святим ідеям визволення, вірна Головному Отаманові - Симонові ПЕТЛЮРІ.

Ти продовжувала героїчну боротьбу за волю в загонах УПА,а потім - в УНРА - під прапорами Уряду Української Народньої Республіки.

... Іди ж, Селянська Молоде, і дальше випробуваним шляхом демократії. Цей шлях тяжкий, а щоб ним іти і досягти мети, треба вчитися, треба зрозуміти клич В О М"у, що проголошують: "Лицарі, наука і філософія, гуманізм і мистецтво - хай стануть передумовою Великої Всеукраїнської Визвольної Революції.
..... Воскресає жадоба знання і освіти!
..... Воскресає жадоба совісти і любови!
..... Воскресне жадоба святого чину."

Наука - це шлях до демократії!

Отож, не гаймо часу! Використовуймо для підвищення свого культур-

НОГО І інтелектуального рівня кожну сприятливу хвилину.
Гартуй себе, молоде, до нових перемог. Організовуйся!
Прийде час і станемо до Великої Боротьби!
Хай буде час недалекий!

З. ДОВЧУК
Голова Обласної
Спільни Селян.
Аугсбург.

ОЛЕКСАНДРА ХАРИТОНЕНКО. - Групова керівниця пласту.

К Р У Т И.

/Фраґменти з реферату, виголошеного на зборах Пласту М.-Кастель/.

Подію під Крутами не можна розглядати лише, як подію військово-стратеґічного значення у визвольній боротьбі Українського Народу.
Ні! Крути - це символ молодечого ідеалізму, символ великої жертвенности і любови до рідного краю.
Можна сміливо сказати, що історія усього новітнього світу знає дуже мало таких актів кришталево - чистого вияву посвяти і героїзму. .... Роки 1917 -1921 це - роки величавих змагань Українського Народу за право бути рівноправним і славним членом родини світових націй,- це революційне продовження безупинної історичної боротьби з наїзником, якого віками так приманювали чари Української Землі. І хоч в цій боротьбі полягли тисячі, то тепер встануть міліони і докінчать святе їхнє діло.
Ми - нове Лицарство докінчимо справу крутян. Їхня кров, пролита, за Батьківщину, влилася в наші юнацькі серця!
Віддаймо ж сьогодні честь героям Крут; йдімо їхніми слідами!
День - 29.I.1918 - року покрив вінком слави молодь, повстансько-революційну Українську Молодь! Молодь, що майже з голими руками захищала землю святих предків своїх, захищала золоті брами великої столиці - Києва.
О, як мужньо і по-дитячому вміли вони, Крутяни, полити своєю і ворожою кров"ю засніжені поля українські. Заплатили за Волю

МІЙ ГОЛОС.

Мій голос звернений до української молоді, звернений до тих, кого горить святий вогонь любови до багатоміліонового українського Народу, народу героїв і майбутніх лицарів, звернений до тих, хто любить Україну понад життя, звернений до тих, хто чесно й свято береже ім"я члена великої нації Тараса, хто визнає себе українцем, а не "західняком", "галичанином", "східняком", "гуцулом", "волиняком" і т.д.

Вільнолюбиві друзі! Виступаймо з протестами проти сліпців-журналістів, що розписалися так, що хоч тікай світ-за-очі.

От, наприклад, вождь газети "У.Т." - Пеленський голосить на сторінках цього ж часопису, що є можлива:

"мирна внутрішня революція в СССР в напрямку лібералізму і демократії"

Та хіба це не безглуздя! Та чого ж ми тут перебуваємо, як не тому, що не віримо, що в СССР є можлива "внутрішня мирна революція в напрямку лібералізму і демократії".

Навіть людина-темінь і та з такими гаслами не погодиться та порахує їх, як ворожі для нашої визвольної боротьби.

Або ось ще крик:

" ...до нас, до нашого світу, до цього боку барикади" - знову голосить з "Укр.Трибуни" Пеленський. Він хоче розчулені молоді серця безжалісно жбурнути під партійно-барикадний обстріл.

Ні! Не воюй брат проти брата! Син, не кидай із-за барикади вила на рідного батька. Сходьтеся засипати розкопане цими "барикадниками" провалля між молоддю й батьками.

Між серцем одного брата і серцем другого вже ніколи /о, ніколи!/ нікому барикаду розбудувати не вдасться!

Стоїмо на згарищах під чужим небом з торбиною за плечима забутим світом, обідрані варварами Москви і Берліну і віримо: Правда і Честь переможе!

Серця молодих революціонерів-скитальців зростаються в єдине нероздільне українське національне серце.

В серці цьому палає вогонь боротьби всепоновлюючої за світову правду - Україну.

Перед нами стоїть сьогодні одна барикада - фашизм Москви. Її штурмували у першу світову війну батьки наші.

Обійдемо партбарикаду Пеленського - і йдімо штурмувати фашистівську барикаду Москви. Не оглядайтеся назад!

Від нас чекають порятунку сестри і матері ланцюгами НКВД пов"язА-

ні . Рвімо разом ці ланцюги!

Заберіть свої кличі п.Пеленський назад. Не закидайте клоччям роздору нарід. Не місце цим кличам на прапорах нашої визвольницької політики!

Молодь, будь чуйна і обережна!

Молодь демократично-націоналістична, тобі належить слова!

ВОГНЕСЛАВ ЧОРНЯВИЙ - отаман лави

Леґіонерів В О М"у.

"Молодь - майбутнє нації. Молодь виводить націю, як найбільш динамічна її частина, на шляхи громових революційних зривів. Вона уквітчує чоло своєї нації вінком безсмертя, слави, героїзму, чи страхітливо котиться , тягнучи за собою націю, в прірву деґенерації.

Молодь незбагненна життєтворча сила, і звідси беруть свої початки генії, творці держав, революцій, творці нового світогляду і релігії.

Молодь - і звідси черпається героїка, щира радість, самовпевненість і жертва.

"Є шестидесятирічні воїни з таким вулканічним буянням волі до діла, якого можна б побажати найбільш революційному юнацтву.

"СТВОРИТИ ТАКИЙ ТИП МОЛОДОГО УКРАЇНСЬКОГО ЛИЦАРЯ, ЯКИЙ НЕ МАВ БИ ІНШОГО ЩАСТЯ НА ЗЕМЛІ, ЯК У СВЯТІЙ БОРОТЬБІ ЗА ГОРІТИ ЗА СВОЮ НАЦІЮ, ЗА ЧЕСТЬ ЇЇ, ЗА СЛАВУ У ВСЕСВІТІ СВОГО ДЕРЖАВНОГО СТЯГУ".

"Україна, як пляцдарм Правди і героїзму".

До

Голови Всеукраїнського Об"єднання Молоді,

Редактора Л. Орлигори.

Вельмишановний Пане Голово!

Незмірно вдячний Вам і Всеукраїнському Об"єднанню Молоді за миле новорічне поздоровлення і так щирі, сердечні побажання для моєї скромної особи.

Ще більше дякую за те гасло, що його маю у Вашому листі: "Всеукраїнське Об"єднання Молоді, натхнене кличами Нового Лицарства, є щохвилини готове виступити на передові лінії фронту в боротьбі за відродження Української Держави, під прапорами Уряду Української Народньої Республіки".

Натхненні ці слова в устах патріотичної нашої молоді дають заруку думати, що ми - старше громадянство, що започаткувало й на своїх плечах винесло ввесь тягар збройної визвольної боротьби в минувшині, - можемо задивлятися на майбутнє нашого Народу та його Державність, бо так свідома передова наша молодь гідно заступить нас в бойових лавах і довершить те, чого невблаганна доля - мачуха не дала довершити нам.

Отож, переливайте бажання, відвагу й нестриманий порив молоді нашої у святий чин. Підкріплюйте чин наукою, знанням і порадами нашими.

Йдіть же вперед у своїй організаційній праці. Пам"ятайте, що ми ніколи не залишимо Вас без порад і співпраці.

Йдіть шляхом, що його вибрав для нашого Народу творець і зверхній Вождь Українського Нового Лицарства - славного Українського Війська, СИМОН ПЕТЛЮРА. Під його проводом це військо вписало в нашу українську, а також і у всесвітню воєнну історію так славні,

незабутні сторінки!

Не забувайте ніколи віщих слів великого сина народу нашого: "Го тільки меч, а не слова, здобуде нації права!"

Не забувайте й слів нашого найбільшого гетьмана, відродителя України, славного на всі віки, Івана Мазепи: "Нехай вічна буде слава, же прев шаблю маєм права".

Й нарешті твердо пам"ятайте клич-заповіт великого наслідника Мазепи, Симона Петлюри: "Не забувайте про меч, у ч і м о с я міцніше тримати його в руках".

У Ваших рядах чимало знайдеться молоді, що виховалася там, по той бік новочасного хінського муру, під большевизмом. - Большевизм нищить саме дороге для людини: його свободу, його релігію, його національність. Приносить це все він у жертву сатанинській думці про всесвітню революцію, яка повинна знищити всі релігії, змішати в одну купу всі народи й зробити невільниками всіх. Тому будьте чуйні, на сторожі повсякчасно, будьте мудрі, пам"ятайте, що Ви нащадки славних наших прадідів-героїв чи то з давно минулих днів, чи з днів останнього всенароднього зриву, з днів воскресення, з днів слави!

Згадані вище кличі хай збуджують у Молоді почуття святого обов"язку перед народом і Батьківщиною.

Бажаю молоді сили вчитися, бажаю гарту духу, бажаю, зрештою, і гарту тіла, енергії та здоровля, щоб бути гідними і спроможними зодягти на себе військовий однострій відновленого нашого славного війська українського, коли дасть нам знати про це ота сурма, що покличе в бій, бій тяжкий і грізний, бо він буде останній, вирішальний, переможний бій!

Слава Україні!

Слава Мученикові-Народові нашому!

Слава Урядові Української Народньої Республіки!

Слава рідному військові нашому, що таки повстане, бо повстати мусить!

Генерал-хорунжий
М. Садовський.

ВСЕВОЛОД ПЕТРІВ.

МОЛОДА ЗМІНА.

Вже якихсь 17 років тому, коли відійшов від нас Генштабу Ґенерал Полковник Микола Юнаків, колишній командант фронту у І-шу Світову війну, а потім у 1919 році Начальник штабу з"єднаних Українських Армій; казалося на академії, що його пам"яті було присвячено:"Стара ґвардія українського відродження вмирає, - коли ж прийдеш ти, Молода Зміна?! Відгукнись! Чи ти готова?!"

От-же, бажані властивості цієї "Молодої зміни" представникам "старої ґвардії", що ще тримають в руках, але високо, наші прапори, не байдужі, бо їй примушена вона буде передати,- смерть є смерть, вона не почекає, її не уникнеш, примушені будуть передати все, що було надбано. А надбано чимало, - є чим господарювати: то-ж нас було визнано свого часу ще у січні 1918 року, як самостійну державу 6-ма головними тоді потугами світу, після того, коли чином було доведено, що ми є факт і живемо цілих 3 роки у безперервній борчі, існувала наша держава й надбано було досвіду не лише внутрішнього впорядкування, але й розуміння потягнень рушійних сил цілого світу відносно нас, виявів чинности тих сил і почасти надбано розуміння - як можна на ту чинність впливати, як проти невигідних нам потягнень боротися. За довший час української боротьби, на рідних теренах і на чужині, надбалося чимало реальних доказів нашого існування, існування Українців, як відрубної сили. Україна за цей час перестала бути мітом, переказом минувшини, одяглася в тіло та поклала перед здивованим світом низку надбань та витворів генія свого народу.

"Молода зміна", що твердо ступаючи - підходить, мусить все те перебрати "під Здачу", як перебирає вартівник, що підійшов зміняти варту, а чи знає "молода зміна" ту "передачу"?

Спостерігаючи наше життя тепер, на жаль можемо сказати:"ні,не знає", бо серед нас чинять ті самі ворожі нам рушійні сили чужі, які були й перед 30 роками, кидаючи нас на ті ж самі непомірковані й шкідливі, а ми "беремо" на ті самі "сусідські" гачки, як "брали" у 1918 - 19 роках, не помічаючи того у розпалі "суперечок", що не мають важливих підстав.

Читаючи нашу еміґраційну пресу можемо сказати:"не знає", бо інакше, як мислимо, були б тоді "цитати" з минулого, якими "стріляють" високопоставлені політики, щоби довести "неправоту" минулого во ім"я "сьогоднішніх" вузьких "інтересів", при чому не раз самі собі плюють в обличчя. Ці ж "цитати" - це вихвачені речення, які протирічать значінню цілости: коли б хтось сказав:- "Я не буду намагатися діставати цього, бо не годен дотягнутися і неминуче впаду", а інший цитував би: "я не буду намагатися діставати цього" та пояснював:"бачите він не хотів цього діставати", чи правдива була б цитата? А так цитують та пояснюють нашу минувшину, ту передачу й"свої" й чужі. Чи сміли б вони так робити, коли б були певні, що "молода зміна" знаючи докладно це минуле їм скаже: "бреше", і повернулася спиною?
Достатньо наче то не брехні, а лише "у милому цитуванню" будують нові чини, нові потягнення, які будуть неминуче помилкові, неминуче шкідливі, бо оперті на уяві кривого люстра.

Відомо, як можна несовісно освітлювати минуле. Для того досить передивитися хоч би Царську Російську "Історію" Іловайського, або сучасну "історію компартії", ріжну у ріжні часи й редакціях, або на жаль і деякі "наші" "історії" написані з додержанням "талмудійсько-партійної" "правди". Тому то й треба "молодій зміні" навчитися читати не крізь ті окуляри, що їм хочуть насунути, а переглянути "передачу" так, як вона насправді є, а не чекати поки збившись зі шляху не вдаритеся у якуеь стіну, що розіб"є Вам "окуляри", бо тоді, може побачите все справді, а може розбите скло виб"є й очі. Тому вивчати треба досвід минулого по можливости по першоджерелах, по тому, що було написано задовго до "модного талмуду" без "наставлень з-гори", але узгляднюючи "талмудійську" залежність яку мав тоді, коли писав певний автор, коли не дістанете до рук правдивого першоджерела.

Мусимо своїм власним аналізом не датися на гак тієї пропаганди, чужої чи своєї, що дурила й дурить нас, а тому вивчаємо як то дурить людей пропаганда, її методи, а тим достанемо імунітет від дурисвітів. Хай кажуть що хочуть, а ми їм відповімо:"вигадайте щось краще, бо то вже старе".

"Молодь ми, нам світ відкритий, весь широкий вільний світ. У далечінь нас зве клич упертий... співає пісень вільної молоді; а довкола нас весь той "широкий світ", правда знівечений скалічений у руїнах й не вільний. У цьому світі "доведеться веслувати й стерном керувати", й коли "у далечінь зве нас клич упертий", треба знати які підводні скелі й каміння криє та незмірна далечінь чужого світу в який нас кинуто і у якому мусимо пронести ми свій прапор. Для того не сміємо ми творити своє виключне гето, мусимо роздивлятися довкруги, придивлятися до цього оточуючого нас "широкого світу", розуміти його темпи життя та стремління, бо хвилі цього "широкого світу", які б мури їм не ставили, будуть забігати й до нашого українського масиву, бути в нього, через нього переливати, а не лишень нести наш еміґрантський човен.

Цей розхвильований океан людських пристрастей та устремлінь неминуче буде впливати на долю нашого народу. Хіба те що творилося у Німеччині перед 1933 роком не захлеснуло у 1939 й дальших роках нас всіх? Чи не ревли хвилі "невблаганної стихії" над нашою землею? Чи не над нашим живим тілом рабилися й робляться ще божевільні досліди? А чи ми знали завчасу ті грізні сили? Чи готові були до боротьби з ними? Чи сміємо ми нині прогавити ці ті суспільні рухи й процеси, що йдуть тепер у тому "широкому світі"? Ми їх можемо й мусимо вивчати й з чужої преси й безпосередньо з життя та думати, як використати їх для нашого народу. Руку на серце! Чи знаєте те все? Готові Ви до того, щоб можна прийти?

Ми мусимо пронести наші прапори через це море, а чи ясно ми усвідомлюємо собі куди веслувати і яка наша мета й прапори? Чи не стаємо ми не лишень іграшкою, але й слугами цих невідомих нам і може й ворожих нам сил?

Там далеко за сходом сонця залишилося те, що нам всім невимовно дороге, що звемо ми Батьківщиною, між нами мур, але чи є тепер такі мури через які не пройде нічого? Чи не принесе нам хвиля етеру те що хочуть, щоб знали там у нас"на нашій не своїй землі", чи не прийде часопис, лист, випадкова звістка, чужий спостерігач, дальший емігрант? Хіба так тяжко уміти читати між рядками та розуміти по своєму те, що сказано; ми- ж від плоти й крови тих, хто лишився, ми- ж знаємо ці"лани широкополі і Дніпро і кручі", він до нас шумить і чуємо ми не лишень його голос, а й голос людей і життя нашого. Не відриваймося ж від того, що робиться дома, ловімо кожен шелест звідти , бо він нам скаже багато й дасть нам напрямні, що робити тут на чужині, щоб там не утяжити, а полегшити життя.

От-же "молода зміна" мусить вивчити ввесь досвід минулого, все своє оточення, бути в курсі того що робиться навкруги, щоб часом не заскочило те нашого краю, з яким не рвати зв"язків, які досягаються тисячами дрібних спостережень, аналізів.

Добре кажете дядьку, або діду, кажіть як хочете, а де ж чин? Ні, молодь, - чину!

Вже те, що Ви будете вивчати, те чуже суспільство, його рухи, те що Ви в ньому обертатиметеся торуючи свої шляхи, примусить й те суспільство до Вас придивлятися, а часом і координувати свої дії з Вашими бажаннями та волею і то тим більше, чим Ви будете міцніші індивідуально й групово, чим ясніше буде той торований шлях. Пам"ятайте, що може й тріска машину спинити, може й малий камінь воду відхилити, але це тоді, коли - він твердий. Вже це є чин, а той головний - буде у справжньому інформуванню про міць нашого народу, який дасте Ви не словом лише, а й тим чином /може дрібним/, може не видним, але постійним і впертим. Коли ж ви не відірветеся від Батьківщини і у грізний час нової хуртовини прийдете міцнішими, ніж вийшли на службу свому народові, відбиваючи свідомим чином ті удари, що можуть на нього впасти від йому не знаних, але Вами вивчених чужих сил, тоді можете сказати: не марно, Мати, покинув тебе тілом бо вернув з новими силами й не відійшов від тебе духом.

Ви же твердий крок "молода зміно", роздивляйся на"передачу", готуйсь, борись, бо час "старої гарди" доходить!

Нижченаведений текст висить над робочим столом генерала Мак-Артура. По боках цього тексту висять портрети Вашинґтона і Лінкольна;

ЯК ЗАЛИШАТИСЯ МОЛОДИМ.

Юність-це в порою життя - це стан розуму, характер волі, якість уявлення, сила емоцій, перевага енергії над боязню, перевага нахилу до пригод над любов"ю до спокою.

Ніхто не робиться старим тільки через те, що прожив певне число років; люди стають старими тільки через втрату своїх ідеалів. Роки морщать, але позбутися ентузіязму - це означає зморщити душу. Турбота, сумнів, невіра у себе, страх і відчай - це й є довгі, довгі роки, що нахиляють голову і потертають дух, що росте назад у прах.

Чи то у сімдесят, чи шістнадцять, у серці кожної істоти є любов до чудесного, захоплення зірками і подібними до зірок речами і думками, безстрашний викик подіям, дитячий апетит до того, що буде далі, радість і гра життя.

Ви молоді, оскільки молодою є ваша віра і - старі - оскільки старий ваш сумнів; молоді - як ваша віра у себе і старі - як ваш страх; молоді - як ваша надія, і старі - як ваш відчай.

Як довго ваше серце відкрито ще красоті, веселості, бадьорості, величі і силі від землі, від людини і від безконечності, так довго Ви ще молоді.

Коли ж усі дроти схилилися до долу і ваше серце в середині вкрито снігом песимізму і льодом цінізму, тоді ви вже, безперечно, зробилися старим і нехай Господь-Бог пожаліє вашу душу.

Переклад з англійського

МИКОЛА КУШНЛОВЕНЬКИЙ.

Лютий 1947 р.

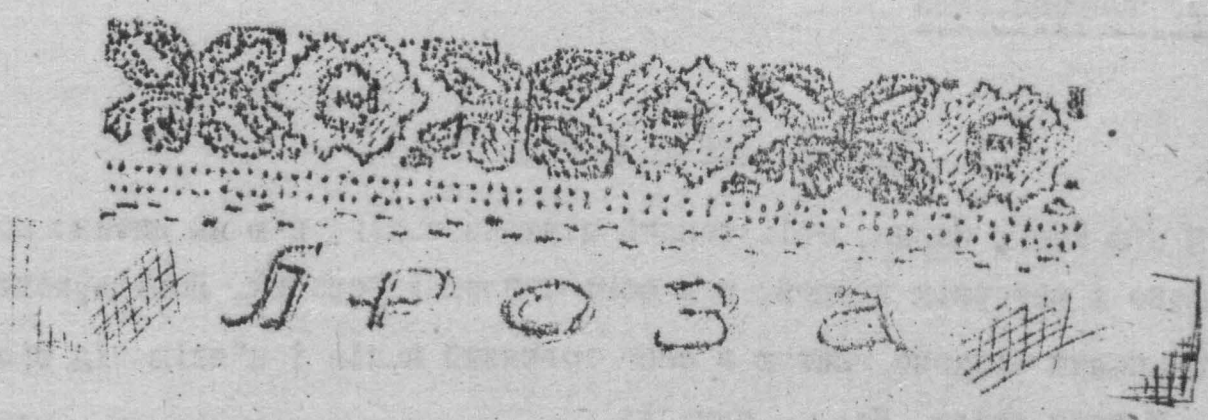

....Гей могили, могили, високі могили!
Скільки промайнуло в душі моїй високих прекрасних думок, коли я дивився на вас, темні, німі пам"ятники народньої слави і неслави? І за тої години сумної задуми чуєш було, вночі, як десь далеко - далеко в степу чабан виграває на сопілку одноманітну, журливу мелодію.

ТАРАС ШЕВЧЕНКО.

Про всіх можна сказати: Ти - мертвий з мертвим твоїм серцем. Залізо пройде твою душу. ... Сидиш у тілі, лежиш у гробі... ...О божественна іскро! Христе Ісуса! Небесний і новий чоловіче! Голово і серце, і світло всього сотворіння! Душа Вселенної! Сило, законе і царство світа! Правице Бога! Воскресення наше! Коли тебе розуміємо?... Ти правдивий чоловік у правдивому тілі!

ГРИГОРІЙ СКОВОРОДА.

Не треба нам ганятися по чужих знаннях і по чужому мистецтві: Ганьте! Маємо дома невичерпані копальні народного знання і мистецтва. Коли ж появиться Ломидерево, що силою Жар- Птиці винесе скарби на світло денне!"

П.Постіновський.

М. КОЦЮБИНСЬКИЙ

Я П"Ю ТЕБЕ, СОНЦЕ...

Я п"ю тебе, Сонце, твій теплий цілющий напій, п"ю як дитина молоко з матерніх грудей, так само теплих і дорогих. Навіть, коли ти палиш - охоче вливаю в себе вогняний напій і п"янію під нього.

Я тебе люблю. Бо ... слухай:

З тьми невідомої з"явивсь я на світ - і перший віддих, і перший рух мій - в темряві матерного лона. І досі той морок надо мною панує - всі ночі, половину мого життя - стоїть він між мною і тобою. Його слуги хмари, гори, темниці - закривають тебе від мене - і всі троє ми знаємо добре, що неминуче настане час, коли я, як сіль у воді, розпущусь в нім навіки. Ти тільки гість в житті моїм, сонце, бажаний гість,- і коли ти відходиш, я хапаюсь за тебе. Ловлю останній промінь на хмарах, продовжую тебе у вогні, в лямпі, у феєрверках, збираю з квіток, з сміху дитини, в очей коханої. Коли ж ти гаснеш і тікаєш під мене - творю твою подобу, даю найменння їй "ідеал" і ховаю у серці.

І він мені світить.

::::::

Д - ук.

ДВОЕЙ.

Сонце сховалось за лісом. Бризкало пасмами золотого проміння по остарпаних стріхах розкиданого села. Село поволі огорталось вечірнім сутінком. Нерозлучною супутницею вечірнього сутінку пливла мертва тиша. Затихло все, лише в полі за річкою, що сріблистою стрічкою виблискує між лугами, гуде - торохтить молотарка, захлинаючись пожирає колосисті снопи запашної пшениці.

Розмахуючи капелюхом, Мифодієвський прямує до сільради від молотарки. Він був задоволений прийнятими заходами: цілком зрозуміло, що німецька норма - 10 кгр. на місяць зерна не вистарчає, тому дозволив вечером селянам без запису видавати по торбині зерна. Хай їдять своєю працею придбане. Не крадуть, а своє беруть. Непомітно прийшов у село. Ще здалека побачив біля сільради гурт німецьких вояків, що виділялись на тлі стіни мов лишай на тілі дитини.

"Знов за поросям, або телям" - подумав Мифодієвський, наближаючись приспішеною ходою.

- Ґут абенд, - він привітався, здіймаючи капелюха.

- Ду біст бюрґермайстер? - Визвірився СС-івець.

- Так, - Відповів схвильований староста.

- Рука гора! - Гримнув видно старший, з довгими напівпрогнилими передніми зубами. Цівка пістоля блиснула проти лоба. Спритними руками другий, обшукав, а потім Мифодієвського пхнув в сільраду. В голові застукали ковальські молотки. Коли зобачив на столі зброю, що була прихована для гуртка "самостійників" перед очима лямпа здавалася палаючим стіжком.

- Для чого зброю переховував? Чому фальшував списки мешканців села. Обманював Арбайтсамт, який провадить набір молоді до Німеччини? Чому приховував худобу в селі?

Дольметчер перекладав запити старшого, який бризкаючи слиною, розмахував перед носом старости списками. Невотиг зосередитись над відповіддю, як його ліва щока обпалилась вогнем: старший бдарив кулаком.

- Раус, - показав на двері сусідньої кімнати. Двері зачинились: лише тепер Мифодієвський усвідомив, перед якою небезпекою опинився.

Розумовно, в німців суд короткий. Завтра розстріляють. Засунув руки в кешеню, в критичні хвилини він завжди закурював, та - ба, кутюк і все, що мав - відібрано. Приліг на стоці.

Час від часу, двері, скриплячи як немазаний віз, відчинялись. Крізь них просовідалось підпухле, від частого вживання самогону лице поліцая, колишнього комсомольця, Семена. Він насмішкувато:
- ну, що? Самостійної захотілося?
- Тікати треба, - промайнуло в голові Мифодієвського, глянув у сад, що прослався манливою глибиною за вікном. Зі страхом, як до розпеченого заліза, дотулився до рами вікна. Скрипнули завіси. Вітер заскочив до кімнати... Ще хвилина ... і гілля привітно кивало назустріч. Здавалось, що хтось гониться. Оглянутись не відважувався.

Місяць моргав волохатими хмарами, немов би сміявся з дужого вітру, що гонив їх сірими табунами. Вітер шугав, аж луна розлягалася лісом. Долиною ж було тихо, мов в домовині. Лише інколи вітер обдавав прохолодою розчергонілі розхристані груди. Тоді він затуляв їх долонею.

Пригадалась втеча з Сибіру; такий же густий ліс, так шугав верховиною вітер і так було моторошно в долині. Тоді мріяв про Донбас, про шахту з відбійним молотком. Тяжка щоденна праця. Тривожно щоночі сподівався нового арешту. Жив без документів до приходу німців. Потім повернувся в село, де раніш вчителював. Тут обрали старостою...

Вітер з кождим кроком дужчав. Ліс раптово обірвався перед широко розкиненим сінокосом, що ряботів густо укладеними копицями. Там мовчить село. Навмання звернув праворуч до каменоломні. Вийшов на шлях і попрямував до села Старі Бабани. Це хата Штогрина, якого більшовики розстріляли в 1919 році. Ось Грицькова - з яким разом в Сибіру "копали п"ятирічку". А там живе кум, що зараз головою колгоспу. Як то він зустріне? Мов злодій, крадучись, постукав у вікно. Шум в хаті, блимнуло світло, згодом відчинились двері.
- Хто там? Почулось.
- Я, куме, - тремтячим голосом відповів Мифодієвський.
- А - а - а... Добривечір, не забув, приїхав. А деж коні? Сам, чи ще хто є? - Посипались запити.
- Сам, - оглядаючи хату, чи немає чого зайвого, відповів Мифодієвський.
- Що трапилось? Хрестини, народини, чи може щось ... і зупинився підвівши чорні волохаті брови.
- Так, куме, оказія, ледве втік. Про все коротко розповів.
- От же, ствердив Степан, коли Мифодієвський закінчив, цього і

під було сподіватися. Німці прийшли не звільнити нас, а винищити і в першу чергу інтелігенцію.

- Ну, сідай вечеряй. Будеш жити поки-що у мене. Лише не показуйся на люди, а там щось обміркуємо, - сказав Степан.

II.

Снігове море на сонці іскрилось, самоцвітами сліпило очі. Ранішній мороз шпильками колов вуха поліцаям. Коні фиркали високо піднявши голови, прорізували грудьми зустрічний вітрець, стригли вухами. Розмова на санях точилась запальна, чито вливало ранішнє повітря, чи може ранішній порціон "первака". Семен підібгавши під себе ноги, стиснутими кулаками доводив:

- Дві доби відсидів, до того ж ще й зауваження записали, і все завіщо? За те, що не встеріг того "самостійника". О, не даром я з роду Смірногих. Не даром нас кличуть "забіяками". Свого не подарую. Я його знайду на землі, під землею знайду.

- Слухай Семене, - протирічить йому брат Довид;- навіщо зухвальство. Під арештом ти здоров"я не стратив, а Мифодієвський, як кажуть люди, досить порядна людина. Зберігав своє село. Хай собі, коли він винуватий, переходить під інші руки. Дай йому спокій, нам він не ворог.

- Як не ворог? - Сполотнів Семен, він проти німців. За якусь самостійність. Він мене заплямував і я йому не-подарую: "тут він перехилив пляшку з самогоном".

Ти як я бачу, хочеш стрічну до шинелі заслужити, - гмішався в бачачки Пагло, що пруцав кіньми.

- От зараз, нас відрядили в Старі Бабани за дзвонами, а ти думаєш, що вони дбають за наш добробут.

Я одержую зарплатню, одяг і харч, а тому повинен служити німцям. Решта мене не цікавить,- виправдувався Семен. Коні приспішеним галопом в"їхали в село. Собака, що задумливо біг вулицею підібгавши хвіст , шарахнувся вбік. Порхався в глибокому снігові, позираючи на несподівані відвідини незнайомих гостей. Староста, що в цей час заклопотано давав вказівки, як роздобути дров для опалення холодної школи, стурбовано, як заржав, зустрів поліцаїв знявши шапку.

- Добридень, дорогі гості.

- Добрий день пане Старосто, - хвацько закинувши через плече рушницю, відповів Семен і передав пакета.

-Що то хоче пакета? - Часто кліпаючи полинялими очима, запитав Староста: прийняв пакета.

- Треба здати дзвони в жандармерію, як що вони є в селі.
-Немає жодного, більшовики на "п"ятирічки" давно вже забрали.
- Як немає? - Заперечив Семен, а біля пожежної - баняк чи що? Але що маленький і для села потрібен, - заступився Павло, - напишімо акта, що немає. От і все.
- О, ні, - заперечив Семен, як то брехати фюрерові жандармерії, мусимо забрати. Поїхали до пожежної, а ти пане старосто надішли коваля для допомоги.
- Ну і дурепа той Семен, - відповів Павло і сердито плюнув на сніг.
- Не твоє діло! Замовчи, а то напишу рапорта, і будеш завтра на принтарі, гигукнув Семен і сів на сані. Коні з місця рушили галопом і зупинились біля пожежної.
- Тпр- пр-р, злізай хлопці! Ви, Павло і Грицько ідіть до Степана, голови колгоспу і замовте обід. Я зараз прийду, - розпоряджався Семен підіймаючись тим часом по драбині по дзвона.

III.

Від кума Степана Мифодієвський нікуди не пішов. Його влаштували в малій хатині і він, замкнувшись і завішавши вікна, шевцював собі помаленьку, не показуючись на люди. В глухому селі йому, здавалось, було безпечно. Німці і поліція сюди рідко коли заглядали. Так минула осінь і настала зима. І ось, несподіваний приїзд поліції порушив звичний спокій села.

Мифодієвський стежив з вікна за прибулими поліцаями. Дуже схвилювався, коли пізнав між ними Семена. Вийти з хати не було можливості. Поліцай ішов до їхньої хати. Мефодієвський на ходу одягаючись вибіг у сіни. Перебіг у другу хату. Намагався залізти під стіл і не міг - засипано картопрею. Засунувся за дверці шафи і став прислухатися. Тяжко зорієнтуватися, чи це їде хто, чи це стукає серце. Рипнули двері в сінях. Чутно, як шарудить віник по ногах. Обмітає сніг, - кахикнув. Дзвонять? Ні, це так у вухах. Пора, пора негайно тікати - вони зайшли в хату. Хоч би двері не зрадили скрипом. Відчинив, зирнув: від пожежної прямував Семен. Миттю гернувся в холодну хату і вискочив на піч. Навмання сунув патрони, пістоль напоготові. Почав прислухатись.

Семен побачив, що хтось виходив з хати і злякано вернувсь назад. Ясно,- це партизан, або шпиг. Ні, він від мене не втече. Хапливо скинув рушницю. Стежачи за вікнами підійшов до хати і вскочив у сіни. Як куліка зиркнув навкруги. Подивився на горище. Драбини не було. Вмить відхилені двері в холодну хату показали шлях. Ногою штогхнув

їх, тримаючи рушницю напоготові. Рештки снігу біліли на долівці, тепер цілком певен, що тут хтось ховається. Очі налились кров"ю. Посиніли губи, перекривились. Обличчя хиже, звірячв. Глянув за шафу під лавку і потім підвів очі на піч.

Дві пари очей вустрілися, дві пари вогників як у вовків засвітилися. Кололи один одного.

- А - а - а прохрипів Семен, заскреготавши звірюкою, - ти тут? Підняв рушницю. В цю ж мить гримнув постріл і куля пропалила плече Мефодієвському. Майже одночасно вистрілив Мефодієвський. Через припічок скочив він на долівку. Вибіг у сіни, але другим пострілом Семен положив його на порозі і сам упав. Рев лютого тигра вирвався з простреленних грудей Семена.

Й Павло і Давид, що були в другій хаті, закрили двері на клямку - перелякалися. Думали, що це банда. Коли ~~почули~~ стало чути люті вигуки Семена - вискочили в сіни. Давид запитав пораненого брата:

- Що ти наробив?

- Виконував свій обов"язок.

- Ти себе знищив і згубив невинного чоловіка.

- Я - Смірнов.

Давид з Павлом винесли Семена на сані. Обложили його забраними з хати подушками і виїхали за ворота.

- Стій, сказав Давид, ще не все. Вийняв сірники і запалив хату, ніхто не мав права її гасити.

Підвода поволі виїзджала з села. За нею ішов Давид тримаючи напоготові рушницю. Арештований Степан, його дружина і син волокли ногами. Семен марив, а потім раптово помер. Другого дня Степана, його дружині і сина повішено як злочинців, що переховували ворога Німеччини. Труп Мифодієвського ховати заборонили. Він мусів два тижні лежати для остраху іншим, серед села. Семеновій дружині жандармерія видала на похорон грошей та обіцяла зробити березового хреста.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

БЛИСКУЧЕ ВІДОКРЕМЛЕННЯ - ЦЕ ПАНУВАННЯ В ТАБОРАХ РОЗБЕЩЕНОЇ БЮРОКРАТІЇ. ЦЕ КАСТА РЕФЕРЕНТІВ ТА ЇХНІХ КАНЦЕЛЯРИСТІВ.

БЛИСКУЧЕ ВІДОКРЕМЛЕННЯ - ЦЕ ІНАКШЕ ДУМАЮЧИХ БРАТИ ЗА МОРДУ.

/Прислів"я еміґранта/.

ВОЛОДИМИР ДЕРЖАВИН.

АФОРИЗМИ.

Про все можна розмовляти спокійно; хвилювання ніколи ні в чому не допомагає, хіба що, можливо річ, за винятком естетичної сприятливости /проте не творчости!/

Коли починають посилатись на те, що немає правила без винятку, то це радше несхибна ознака, що винятки вже склали й стають нове правило в заміну попереднього, яке не виправдало себе й зійшло на нівець /або й завжди було фікцією/.

Розбачати рух історичних подій було б не тяжко, якби не постійний та потужніший за всяку уяву чин необачної наївности нас і безмежного самозаспокоєння розумів, вносячи дуру людського годі передбачити.

Загальновідомий софізм, буцімто кожен нарід - жертва свого державного ладу /чи то свого уряду, чи то свого проводу/, означає власне, ніби всяка меншість відповідає за перші-ліпші гадки та вчинки відповідної більшости, незалежно від сутности й ступня принципових розходжень між ними.

Про вітаміни здіймають мову, коли бракує хліба й м"яса, а про кальорії - коли взагалі нема чого їсти.

Віра /з її нерозмінною моральною системою/ - найліпший розпорядник пролетаріяства, отже і пацифізму.

Історія суспільної думки зводиться голосним чином до прояву суспільного недоумства. Думка є індивідуальна.

ІВ. СТОЦЬКИЙ.

НА ЧУЖИНІ.

Осінь.
Баварське місто. Падає лист. Снується павутина. Дихає прохолодою день. Степан іде до міста і бродить вулицями. Самісний, пригнічений.
Бродить - а чого? - не знає. На серці туга, сум.
... Там рідний край, дружина, діти. - Стулює повіки і супить брови.
Дружина, діти...
Раптом знайомий голос. "Степане!"
Він оглянувся, - Ні, ніхто не кличе.
"Степане!"
Він зупинився, - Теж не видно нікого. Стояв.
Чужі постаті, обминаючи його, дивилися в обличчя.
Хто він? Звідки він прийшов і кого шукає?
Розгублено стояв. Настирливо звучало в ушах "Степане!"
Та раптом з усіх сторін почулись рідні голоси:"Степане!Степане!"
Здригнувся.Як в лихоманці трусилося тіло.Під ногами хитався пішоход. Він кинувся з цієї страшної вулиці за місто. Затулив вуха і тікав.
Зупинялись люди і дивились.
Чужинець...
Коли зупинився, перед ним ніс свої зеленуваті води Лех. Сів над річкою, дивився в далечінь,- душно, боліла голова.
Обабіч нього німець збирав городину.Руда з ластовинням на лиці дівчина збиралв з мичог огудину.
Видно дочка...
Позаздрив.
Які щасливі...
Зідхнув.
Дружина, діти...
З"явилась сльоза, впала на листок. Зриває листок.
Дивиться на нього і поволі роздирає на шматочки.
Його життя скінчилось. Але прийде весна, оживе подорожник і зазеленіє листок.

Але, чи повернеться мені весна? Чи оживе моє життя?
- Оживе! Мусить ожити!
Сідало на захід сонце. Затягувався холодною імлою день.

1946, Аугсбург.

ТРИБУНА ЧИТАЧА.

ПРОГОЛОШУЄТЬСЯ НЕІСНУВАННЯ СМЕРТИ.

Маю щастя висловити ту радість, що народилася у моєму серці, коли я прочитав журнал "Нове Лицарство" - орган Всеукраїнського Об"єднання Молоді.

Це справді журнал молоді і для молоді, в ньому живе від початку до кінця молода революційна душа. Душа героїчної Української Молоді.

Я радий, що наша еміґраційна молодь має вже свій журнал, що спроможний віддзеркалити всі жадання і вияви, ціль і мету підростаючого покоління.

Молодь, яка має що говорити, не лінується думати - є ощасливлення і омоложення народу.

Читаючи "Нове Лицарство", дивуєшся, як могла після страшної воєнної хуртовини зберегтися така молодеча краса, сила непогасаючого оптимізму, віра у Правду і Силу Українського Народу.

Журнал, як це видно із статті "Лицарі, створімо революцію", вже в початках стає на цілком революційні позиції. Одночасно - не керується сліпими революційними параґрафами. Проголошуючи неіснування смерти, він згадує, що за такими кличами не вся молодь піде, а краща її частина, живучіша, жертвенніша!

Я ніколи не був ворогом тієї молоді, яка проголошувала шукати щастя тільки і тільки в боротьбі за Волю і незалежність Нації.

Слава золотим поривам нашої Молоді Української!

Олександр ХАРКІВЕЦЬ- курсант.

МОЛОДЬ ПІД ПРАПОРОМ УРЯДУ У Н Р./Української Народньої Республіки./

Перший на еміґрації журнал, що сміло і без зайвої балаканини закликав молодь нашої багатомучеництвної нації стати під прапор Уряду

Української Народньої Республіки - "Нове Лицарство" - орган Всеукраїнського Об"єднання Молоді.

Молодь має єдиний шлях: стати "Під прапор Уряду Української Народньої Республіки, Уряду, що перший у світі вів боротьбу з московсько-большевицькою чумою.

І дійсно, дорогі друзі, коли захотіти та й подумати: хіба нашій молоді не має ким погордитися перед молоддю інших народів?

Наша молодь зараз має сивоголових батьків, що перші оголосили та вели героїчну боротьбу проти сатанинсько-сталінського режиму.

Тоді Україна боролася не лише за свою Державу, а й за краще майбутнє Європи, отже - і світу. Світ не розумів тоді України. Світ не розуміє України і сьогодні! Світ мусить знати, що тільки тоді Європа буде Європою, коли Україна буде Україною.

Світ мусить знайти спільну мову з першими борцями за краще майбутнє світу, з волею однодушною Народу Українського -Урядом УНР.

І цих ідеологічних позицій дотримується Всеукраїнське Об"єднання Молоді.

Цим В О М завойовує симпатії державнодумаючої молоді.

Цим В О М підкреслює свою понадпартійну місію.

Всеукраїнське Об"єднання Молоді - це не молодий пустогаласуючий рух, а святе прагнення чину.

"... там, в ровах, там - на полі вирішального бою ми, молоді націоналісти - демократи, покажемо свій чин, свою силу!

Так, ми сміло, як ніхто і ніколи кинемо на карти своє молоде революційне життя!"

Думаю, що влучнішої і щирішої відповіді партійним парубкам-партизанам таборовим - дати не можна!

Є М о л о д ь і д е й н а! Молодь, що носить у своїй Душі Велику Правду Українську, молодь дисциплінована і демократична! І є молодь рознервована, партійно-хвора, молодь, що ідеалізує стиснуту камінюку проти брата. Ця остання молодь і копає рів поміж собою та рідними батьками.

Цілком і беззастережно приєднуюся до кличів "Нового Лицарства", що проголошують єдиний фронт сина і батька!

п-к ІВ. СЕРДЮК.

ПАРТІЙ БАГАТО, А МОЛОДЬ - ОДНА.

Партій багато, а українська молодь - одна: в її рядах, як скеля-могутніх, стоять обнявшися, рідні брати українці з усіх українських теренів.

Життєва мета цієї всеукраїнської Армії Молоді: ціною буйної крови вибороти Нації Українській Хату - Державу.

Партії розбивають цю армію молоді. Ділять її на групи. Потім кожна партія своїй групі підсуває "єдиноправильну ідеологію", обіцяє становище у партії, зігріває рожевими перспективами і т.п.

І тоді: одна молодь, а багато переконань.

І тоді: одна частина молоді з гордістю розгортає прапори демократії, братерства, взаємопошани, а друга з порфдою кидає у неї /з-за чину/ каміння, носить за халявами ножі.

... Молодь мусить знати, що існує партія і партія, що існує демократія і демократія. Отож, коли ще вся молодь цього не знає, то партії мусять піклуватися про молодь, як мати про дитину, а не використовувати її для своїх партійно-тимчасових потреб!

Партії для молоді, а не молодь для партії тому, що молодь-одна, а партій багато.

Л.

ДВА СЛОВА ПРО С.У.М.

Центральне організаційне бюро групи СУМ"у, створеного нещодавно на еміґрації розповсюджує свій лист до осередків СУМ"у.

В листі багато сказано і майже нічого не сказано, згадано про те, що "багато часу марнує наша молодь на еміґрації, не використовуючи можливостей для розумних розваг".

Приватно висловлений у листі жаль, що "групові" походи до річок, до лісків, гір - забуті, занедбані. Потім поезія, лірика: "..день переповнений сонячним промінням, а повітря чисте і тепле".

А потім, між іншим, соромно стає: "нехай співи народніх та бойових пісень, музика, танки, цікаві оповідання з боротьби недавно минулого переплітаються з етапами безпосереднього пізнання природи".

Отже, музика, танки і боротьба недавно минулого, і етапи пізнання природи - нехай це все перемішається. Вонігрет і СУМ.

Прихована в наведених цитатах черствість душі, немає духового

ПІДЧУВАННЯ СВЯТОСТЕЙ і оцінки правдивого минулого.

Боротьба "недавно минула" була героїчна і заслуговує пам"яті про себе не танцями в лісках, а серйозним лицарським віддаванням чести, лицарським погодженням, поставою, чином.

... той, хто хоче, щоб його хтось поважав, хай в першу чергу сам себе поважав...

А чому згадувати тільки з "боротьби недавно минулого"? Хіба ми безбатченки, хіба наша душа і мозок бідні на традиції, на праісторичні пам"ятки? Лист закінчується словами: "наша поведінка поза табором мусить бути бездоганною".

Ні! Пановні провідники СУМ"у - це не чесно! Виховуйте молодь, щоб вона мала зразкове поводження не лише поза табором, а й в таборі, в сім"ї.

Одноразово ж інструкція Організації Осередків Спілки Української Молоді говорить дослівно так: "найнебезпечніше явище в початках життя СУМ"у є безініціятивність місцевих керівників СУМ"у.

Було б дивно, коли б така ініціятива в "місцевих керівників СУМ"у" проявилася.

"Місцевих керівників СУМ"у", як і всю велику еміграційну молодь не задовольняють солодкі поради "робити групові походи до річок і лісків", чи кружлятися під ними в "танках".

Молодь - це переросла. Вона пнеться, як весняний паросток до сонця, до науки. Вона хоче на суворій еміґрації /бо в Краю неможливо/ покоряти таємниці світової філософії, хоче сидіти коло книгою. Піднестися до високого інтелектуального рівня, до уміння самостійно діяти у складних життєвих, чи політичних ситуаціях.

Велика Батьківщина наша не простить тим, що повернуться до неї і скажуть: "ходили в ліски, висвистували рідних професорів і письменників".

Батьківщина чекає гідних синів! ,а не гультяїв, чи турапартійців. Батьківщина буде сугора і суворовимагаюча!

Отож, будьмо лицарями, а не партизанами біля таборових кухонь!

Іван КОРНІЙКІВСЬКИЙ - Чотар.

ЧОМУ Я НЕ МОЖУ БУТИ ЧЛЕНОМ СУМ"у.

Я не можу бути членом сумного СУМ"у тому, що еміґраційно-сумний СУМ скомпрометував себе перед обличчям популярної і славної організації СУМ, яка повстала в нашій золотогерхій столиці-Києві.

Отож, послідовно студіюючи політично-громадське життя нашої еміґраційної молоді, я міцно переконався, що В О М /Всеукраїнське Об"єднання Молоді/ - є тією справжньою націоналістично-революційною організацією, яка формує- мобілізовує справді нові і безстрашні колони вірних леґіонерів МАТЕРІ - УКРАЇНИ.

В О М - є тим справжнім авангардом, що продовжує далішу боротьбу Київського С У М"у, поглиблюючи його ідеологію та омолоджуючи його лінди. І тому я є членом Всеукраїнського Об"єднання Молоді.

СУМ, що виник у м.Ауґсбурзі не має жодної популярности серед молоді Центральної і Західної України, а то тільки з тих причин, що він є сліпим знаряддям в руках панів-маґістрів з т.зв. УГВР, що також створилася з одного кусня одної орґанізації.

І тому я не можу бути членом СУМ"у.

Молодь на еміґрації має одне і незаступне завдання: зрозуміти і виконувати клячі святого ТАРАСА, що писав: "Треба вчитись, ще з малечку треба вчитись, як на світі жити, а то битимуть та й дуже!"

Ви не хочете вчитися панове-сочинителі СУМ"у, а також і не відчиняєте для молоді двері до науки; лишаєте немарнотеся молоддю затикати дірки своїх партійних недотягнень.

Не отруюйте молодь партійно-смішними інтриґами! Не думайте, що українська молодь без вас загине! Схаменися, м о л о д е!

Й, що бандерівські маґістри хтять, щоб ви поділяли їх жертвувати найцінніщими та найкращими поривами своєї молодої душі.

І тому для молоді - шлях один: знаходити самих себе в націоналістично-революційних колонах В О М"у , що тісно співпрацює із [illegible] Українською Народньою Республіки.

Тільки цілком засліплений сумівець не годен цього зрозуміти!

В шерегах В О М"у кожна юначка і кожен юнак знайдуть ріст, що обов"язково потрібний для державного будівництва.

Готуймося, використовуймо кожну хвилину на еміґрації, щоб у слушний час крицевими колонами вирушити проти большевицького фашизму.

Нас жде У к р а ї н а! Нас жде К и ї в рідний! Будьмо достойними синами Вітчизни!

Вище прапор Нового Лицарства!

Поручник ВІКТОР РОЄНКО.
Міттенвальд.

РЕДАКЦІЇ "НОВЕ ЛИЦАРСТВО"!

З нагоди Великоднього Свята вітаю редакцію "Нове Лицарство" та бажаю, щоб Бог наш милосердний послав нам усім так довго очікувану зміну в нашому невідрадному й тяжкому такому становищі.

З правдивою до Вас пошаною й гоящим привітом.

ГЕНЕРАЛ ПОРУЧНИК ПАДОВСЬКИЙ.

ДО РЕДАКЦІЇ "НОВОГО ЛИЦАРСТВА".

Прохаємо хвальну редакцію прийняти наше Великодне святкове

П о з д о р о в л е н н я!

Від щирого серця вітаємо Вас і бажаємо Вам добрих успіхів на славу й силу Української Молоді!

Віримо, що молодий рух - Всеукраїнське Об'єднання Молоді в майбутньому покриє свій прапор славою на фронтах визволення нашої матері - УКРАЇНИ з кривавих лабет сатани-Сталіна.

Ми з великим захопленням прочитали перший номер журналу "НОВЕ ЛИЦАРСТВО" і переконалися, що нам усім треба єднатися тільки під прапором законного Уряду України - УРЯДУ У Н Р.

Наші дорогі батьки погинули на засланні у Сибіру ролу 1936 -го тільки за те, що вони були - П Е Т Л Ю Р І В Ц Я М И.

Ми хочемо стати зміною для батьків!

Ми хочемо боротися далі за ідею Крут!

Щиро вдячні,

читачі: 1. ГАЛИНА К - ко.
2. ОЛЕНА ГАЙДУК.
3. ГАЛИНА Ро є - ко.

ВІД РЕДАКЦІЇ:

"Час". Грудень -1946.
Найсильніший перебирає провід, всі інші співпрацюють з ним. Це рада яка відповідає правним вимогам політичного життя".
Не все те, щанове, що "відповідає правним вимогам політичного життя" є демократичне. Чи ви може проти свободи в політичному житті?

"Українська Трибуна", Січень - 1947р.
"Кожний молодий українець повинен бути якимось рах'ідцем. Отже, Рада СУМ"у повинна про це пам'ятати. Крім того і національна свідомість нашої молоді ще не стоїть на належній висоті. Це й не дивно, коли врахуємо, що молодь нашого табору /Ельганґен - прим. ред./ - це, переважно, наші молоді лемки і підгіряни".

МОЛОДІ ЛЕМКИ І ПІДГІРЯНИ!

Запитайте панів з "У.Т." на яких зборах вони постановили, що "національна свідомість стоїть на належній висоті".

Редакція "НОВЕ ЛИЦАРСТВО" протестує проти розділення Української Молоді на високо національно свідомих і на тих, що "не стоять на належній висоті".

"Українська Трибуна" - лютий 1947 р.
"Треба зазначити, що в Києві, як і взагалі на східньоукраїнських землях ціни значно вищі".

Де ж ваша совість, панове? Вивчайте географію України. Київ - це не східньоукраїнське місто, а центральне. Наддніпрянщина - це центральна частина України. Кубань - східня, а Львівщина - західня. Не бундючтесь, час розпрощатись вже з політично-хуторянським дилетанством.

Г У М О Р.

I. Москва. Кремль. /Телеграма./ Генералісімус Сталін помер. Колгоспник артілі "Червона Сорочка" Остап Голодний /Ворошиловградська обл./ з радости отримав розрив серця.
II. Драматург Корнійчук / наказ Ц.К. ВКП/б/ написав нову драму: "Гоп мої вареники." Драма бичує вареники, як націоналістичні пасинки.

III. Сезон Ндоужівський та його кум мірошник Тягнирядно вчора, випорожняючи макитру з варениками, обсвистали нову партію, що зветься "Блискуче відокремлення", скорочено: "Горпина блись та блись". На честь цієї партії Сезон Ндоужівський проспівав романс, наводимо дослівно:

Як би я був редактор добрий
Багато дечого б зробив;

По берегах гуляли б свині,
В болоті кашу б я варив. /два рази

На деревах росли б ковбаси,
А листя було б із млинців,
І ми б ходили, як святі по небі
Без сорочок і без штанів. / два рази

До нас, "до нас під барикади"::.
Горілку, хрін і ковбасу;
Так вип"єм, куме, із досади,
Я потім знову принесу... /два рази

4. Мюнхен.
Після довгих незгод з боку властей відкрилися трьохденні курси таборових шахраїв. На курси приймаються пани Джінжініри, прафсори, мордістри та всі їхні однодумці, що вже мають солідні прояви шахрайства при харчових складах, кухнях та коморах УНРРА.
Такі курси вже існують в Ауґсбурзі, Ульмі, Обердорфі; бажано, що вступаючі мали три- чотирі-річний стаж.

Афер-ект шахрайських
курсів Унрабурґ.
Пан мордистр Лисиця Рукатий.

5. Москва. Кремль. Дякуючи доденним турботам "отца і мудрого учителя" партії в колгоспі "Марш Кшо" /Полтавська область/ свиноферма привела 18 поросят. З них 10 біленьких і 8 червоних, як прапор.

6. Київ. Проспект Леніна. Поета Максима Рильського, автора рядків:
"ти гипив самогону з кварти
і біля діжки в бруді спиш",
знайдемо що живого біля діжки, наповненої братопропагандою. Яр Сварутич був здивований.

7. Комендант поліції табору Іґрик -У:
- Провіряти таборян! Хто має горілку - відібрати!
Поліцай:
- Пане, команданте, а чому тільки горілку?
Комендант: - я вже закуску маю.

8. В театрі. Вона:

- Сервус. Хвайний зарезервуґали пляц'ту.

Він:

- о, мій же, кирпатий сервус, сідайте..е.

Вона: - мерсі- і.

Він: - Так,усі- усі, сервусюню, тепер зарезнрвовані.

9. На зборах таборян Сомме-Казерне:

- Збирати!! Треба!! Ножі!! Обручі!! Вила!! Пістолі!! Папіроси!! Гроші!! Яйця порошком-м!!

- Навіщ іщо-о? - Хтось із залі до патріотичного промовця, а промовець: - А-х-х!! Ти опортуністе! Ми готуємося до боротьби проти ворога!!

- Ага,- хтось із залі,- тоді прийдуть до мого цімера я вам дам обруч і клепку.

10. Літературна новина.

Іван Данило
Нова байка.

Сірий буґай сіно ремиґає,
Корова ходить і хвостом махає,
Байка - Чайка.

Кіт здох і облазить хвіст рудий,
Десь собака гавкає старий,
Байка - Чайка.

Горобець на дереві сидить,
А слава про мене летить.
Байка - чайка,
Чайка - байка.

25.XI.46-47-48,
Авґсбурґ-Сажнін.

11. Розшуки:

Колгоспник Микита Господаренко /село Недогарки/ розшукує

"Індивідуальне господарство, загублене підчас пураґану "Суцільної колективізації!"

12. Баварія. 13.X.1946 р. в степу, під Авґсбурґом, був спійманий підозрілий тип з політичними ознаками ненормальности. Поліція спійманого відвела в будинок для божевільних. Знаменитий психіатр-німець А.Перзеке, після уважних досліджень виявив, що це редактор "Сказки" і категорично відмовився лінувати - задавнено...

Директор гумору Архив Сказень.

КОРОТКА БІБЛІОГРАФІЯ

1. "Науково-літературознавчий збірник" ч.2.Видавництво "Брама Софії" 1946 /цикл/.
2. Мих.Орест: "Душа і Доля". Поезії. Видавництво "Брама Софії."
3. Володимир:"Основна сила творчости Шевченка". Видав. "Орден".
4. Петро Павлович:"Поділля". Видавництво "Брама Софії".
5. "Світання" - Літературно-мистецький альманах "Нової Епохи"ч.5
6. Лев Орлигора: "До сонця України". Видавн. "Нове Лицарство".
7. Лев Орлигора: "Проблеми демократії". Видавн. "Нова Епоха".
8. "Орлик" - місячник культури і суспільного життя. Видає видавництво "Орлик". ч.I /Січень 1947 рік/. Рік II.
9. Тарас Бульба-Горовець: "Кредо Революції". Накладом політичного відділу УНРА. Париж. 1946 р.

З КУЛЬТУРНОЇ ХРОНІКИ.

Х. Н.Ульм. Театр "Розвага". 8-9 січня 1947 року в річницю своєї праці театр "Розвага" під керівництвом режисера п.Сірого показав таборянам англійську комедію "Тітка Чарле" Петерса в перекладі Гуцького.

В головних ролях виступали: арт. Микола Чорний, арт.Михайло Тарка та арт. Мандзенко.

З М І С Т:

1. Під Прапором Уряду У Н Р 1
2. Про лицаря: філософ Григорій Сковорода 2
3. Лев Орлигора: Молитва до Предків 3
4. Ратерський привіт Білоруській Молоді 16
5. Євангелія Правди, /фраґменти з промови Володимира/..... 17
6. Відкритий лист до Леґіонерів ВОМ"у - Лев Орлигора 18
7. Відозва до Української Селянської Молоді - З.Дончук 20
8. Олександра Харитоненко: Крути 21
9. Чому існує ВУОМ і СУМ: Ред. 22
10. Мій голос: Вонесав Чорнявий, Отаман Лави Леґіонерів .. 24
11. До Голови Всеукраїнського Об"єднання Молоді - Редактора Л. Орлигори - Генерал-Хорунжий М.Садовський. 26
12. Всеволод Петрів: Молода Зміна 28
13. М.Кравловенський: Як залишатися молодим 32
14. Т.Шевченко; Мих. Коцюбинський; Гостинський. 33
15. Мих. Коцюбинський: Я п"ю тебе,Сонце 34
16. [illegible] 35
17. Володимир Державин: Афоризми 38
18. Ів.Стоцький: На чужині /нарис/. 39
19. Олександр Харківець: Проголошується неіснування смерти.. 41
20. Іван Сердюк: Молодь під прапором Уряду УНР 41
21. Л.:Партій багато, а молодь одна 42
22. Іван Корнійківський : Два слова про СУМ 42
23. Віктор Роєнко: Чому я не можу бути членом СУМ"у 44
24. До редакції "Нове Лицарство"; від редакції "Н.Л." 44-45
25. Гумор:...../із діжки літературного дьогтю/ 47
26. Бібліографія 52

РЕДАКЦІЯ. РЕДАКТОР ЛЕВ ОРЛИГОРА.